

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 11. septembra 2014*

„Subvencije — Uvoz premazanega finega papirja s poreklom s Kitajske — Metodologija — Izračun ugodnosti — Očitna napaka pri presoji — Specifičnost — Amortizacijska doba — Preferenčna davčna obravnava — Izravnalni ukrepi — Škoda — Določitev stopnje dobička — Opredelitev zadevnega izdelka — Industrija Skupnosti — Vzročna zveza“

V zadevi T-444/11,

Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd s sedežem v Jiangsuju (Kitajska),

Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd s sedežem v Jiangsuju,

ki ju zastopajo V. Akritidis, Y. Melin in F. Crespo, odvetniki,

tožeči stranki,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopajo J.-P. Hix, zastopnik, najprej skupaj z G. Berrischem, A. Polcynom, odvetnika, in N. Chesaites, barrister, nato z B. O'Connorjem, solicitor, in S. Gublom, odvetnik,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopajo J.-F. Brakeland, M. França in A. Stobiecka-Kuik, zastopniki,

in

Cepifine AISBL s sedežem v Bruslju (Belgija),

Sappi Europe SA s sedežem v Bruslju,

Burgo Group SpA s sedežem v Altavilli Vicentini (Italija),

Lecta SA s sedežem v Luxembourggu (Luksemburg),

ki jih zastopata L. Ruessmann in W. Berg, odvetnika,

intervenienti,

* Jezik postopka: angleščina.

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 452/2011 z dne 6. maja 2011 o uvedbi dokončne protisubvencijske dajatve na uvoz premazanega finega papirja s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 128, str. 18) v delu, v katerem se nanaša na tožeči stranki,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi O. Czúcz, predsednik, I. Labucka (poročevalka), sodnica, in D. Gratsias, sodnik,

sodna tajnica: S. Spyropoulos, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 12. novembra 2013

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 2(d) Uredbe Sveta (EU) št. 597/2009 z dne 11. junija 2009 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (v nadaljevanju: osnovna uredba) določa, da „škoda“ pomeni, razen če ni drugače določeno, znatno škodo za industrijo Skupnosti, grožnjo znatne škode za industrijo Skupnosti ali znatno zaostajanje pri ustanavljanju take industrije [...]“.

2 Člen 4 osnovne uredbe, naslovljen „Subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi“, določa:

„1. Za subvencije veljajo izravnalni ukrepi le, če so specifične, kakor je določeno v odstavkih 2, 3 in 4.

2. Da bi ugotovili, ali je subvencija specifična za podjetje ali industrijo ali za skupino podjetij ali industrij (v nadaljnjem besedilu ‚nekatera podjetja‘) v pristojnosti organa, ki jo dodeljuje, se uporabijo naslednja načela:

(a) kadar organ, ki dodeljuje subvencije, ali zakonodajca, v skladu s katero ta organ deluje, izrecno omeji dostop do subvencije na nekatera podjetja, je taka subvencija specifična;

(b) kadar organ, ki dodeljuje subvencije, ali zakonodajca, v skladu s katero ta organ deluje, določi objektivna merila ali pogoje, ki urejajo upravičenost do subvencije in njen znesek, specifičnost ne obstaja, če je upravičenost samodejna ter se taka merila in pogoji strogo spoštujejo;

(c) če ne glede na nespecifičnost, ki izhaja iz uporabe načel, opredeljenih v točkah (a) in (b), obstajajo razlogi za verjetnost, da je subvencija v resnici specifična, se lahko preučijo drugi dejavniki. Taki dejavniki so: subvencijski program uporablja omejeno število nekaterih podjetij; prevladujoča uporaba s strani nekaterih podjetij; dodelitev nesorazmerno velikih zneskov subvencij nekaterim podjetjem; način, kako organ, ki dodeljuje subvencije, diskrecijsko odloči o dodelitvi subvencije. V zvezi s tem se zlasti preučijo podatki o pogostosti zavrnitev ali odobritev prošelj za subvencije in razlogi za take odločitve.

[Za namene določb iz točke] (b) ‚objektivna merila ali pogoji‘ pomenijo merila ali pogoje, ki so nevtralni, ki ne dajejo prednosti nekaterim podjetjem pred drugimi ter ki so po naravi gospodarni in pri uporabi horizontalni, kakor na primer število zaposlenih ali velikost podjetja.

Merila ali pogoji morajo biti jasno opredeljeni z zakonom, uredbo ali drugo uradno listino tako, da se lahko preverijo.

Pri uporabi točke (c) prvega pododstavka je treba upoštevati obseg razpršenosti gospodarskih dejavnosti v pristojnosti organa, ki dodeljuje subvencije, pa tudi dolžino obdobja, v katerem se izvaja subvencijski program.

3. Subvencija, omejena na nekatera podjetja na imenovanem geografskem območju v pristojnosti organa, ki dodeljuje subvencije, je specifična. Določitev ali sprememba splošno veljavnih davčnih stopenj, ki jo opravi katera koli za to pristojna raven vlade, se za namene te uredbe ne šteje kot specifična subvencija.

4. Ne glede na odstavka 2 in 3 se kot specifične obravnavajo naslednje subvencije:

- (a) subvencije, ki so po zakonu ali dejansko bodisi same po sebi bodisi kot eden izmed drugih pogojev pogojene z opravljanjem izvoza, vključno s tistimi, opredeljenimi v Prilogi I;
- (b) subvencije, ki so bodisi same po sebi ali kot eden izmed drugih pogojev pogojene z uporabo domačega blaga pred uvoženim.

Za namene [določb iz] točke (a) se za subvencije šteje, da so dejansko pogojene z opravljanjem izvoza, kadar dejstva kažejo, da je dodelitev subvencije, čeprav ni zakonsko pogojena z opravljanjem izvoza, dejansko vezana na dejanski ali pričakovani izvoz ali prihodke od izvoza. Zgolj zato, [ker] je subvencija dodeljena podjetjem, ki izvažajo, se subvencija ne more obravnavati kot izvozna subvencija v smislu te določbe.

5. Vsako določitev specifičnosti v skladu z določbami tega člena je treba jasno utemeljiti na podlagi trdnih dokazov.“

3 Člen 6 osnovne uredbe, naslovljen „Izračun ugodnosti za prejemnika“, določa:

„Glede izračuna ugodnosti za prejemnika se uporabljajo naslednja pravila:

- (a) zagotovitev lastniškega kapitala s strani vlade se ne šteje, da prinaša ugodnosti, razen če se naložba lahko obravnava kot neskladna z običajno investicijsko prakso (vključno z zagotovitvijo tveganega kapitala) zasebnih vlagateljev na ozemlju države porekla in/ali izvoza;
- (b) posojilo vlade se ne šteje, da prinaša ugodnosti, razen če obstaja razlika med zneskom, ki ga podjetje, ki prejme posojilo, plača za posojilo vlade, in zneskom, ki bi ga podjetje plačalo za primerljivo komercialno posojilo, ki bi ga podjetje lahko dejansko dobilo na trgu. V tem primeru je ugodnost razlika med navedenima zneskoma;
- (c) garancija za posojilo s strani vlade se ne šteje, da prinaša ugodnosti, razen če obstaja razlika med zneskom, ki ga podjetje, ki prejme garancijo, plača za posojilo, ki ga zavaruje vlada, in zneskom, ki bi ga podjetje plačalo za primerljivo komercialno posojilo, če ne bi bilo vladne garancije. V tem primeru je ugodnost razlika med navedenima zneskoma, prilagojena za kakršne koli razlike v provizijah;
- (d) dobava blaga ali storitev ali nakup blaga s strani vlade se ne šteje, da prinaša ugodnosti, razen če je dobava opravljena za plačilo, ki je nižje od primernega, ali če je nakup opravljen za plačilo, ki je večje od primernega. Primerčnost plačila se določi glede na prevladujoče tržne pogoje za zadevni izdelek ali storitev v državi, kjer se dobava ali nakup opravi (vključno s ceno, kakovostjo, razpoložljivostjo, prodajnostjo, prevozom in drugimi pogoji nakupa ali prodaje).

Če v državi izvora ali nakupa za zadevni izdelek ali storitev ni nobenih takšnih prevladujočih tržnih pogojev, ki jih je mogoče uporabiti kot ustrezno merilo uspešnosti, veljajo naslednja pravila:

- (i) pogoji, ki prevladujejo v zadevni državi, se prilagodijo, na podlagi dejanskih stroškov, cen in drugih dejavnikov, ki so na voljo v tej državi, z ustreznim zneskom, ki izraža normalne tržne pogoje, ali
- (ii) kjer je primerno, se uporabijo tržni pogoji, ki prevladujejo na trgu druge države ali na svetovnem trgu in so na voljo uporabniku.“

4 Člen 7 osnovne uredbe, naslovljen „Splošne določbe o izračunu“, v odstavku 3 določa:

„Kadar se subvencija lahko poveže s pridobitvijo ali prihodnjo pridobitvijo osnovnih sredstev, se znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, izračuna z razširitvijo subvencije na obdobje, ki izraža običajno amortizacijo takih sredstev v zadevni industriji.

Tako izračunani znesek, ki se lahko pripiše obdobju preiskave, vključno z zneskom, ki izhaja iz osnovnih sredstev, pridobljenih pred tem obdobjem, se dodeli, kakor je opredeljeno v odstavku 2.

Kadar se sredstva ne amortizirajo, se subvencija ovrednoti kot brezobrestno posojilo in obravnava v skladu s členom 6(b).“

5 Člen 8 osnovne uredbe, naslovljen „Opredelitev škode“, določa:

„1. Opredelitev škode temelji na trdnih dokazih in vključuje objektivno preiskavo:

- (a) obsega subvencioniranega uvoza in učinka subvencioniranega uvoza na cene na trgu Skupnosti za podobne izdelke in
- (b) posledičnega vpliva teh uvozov na industrijo Skupnosti.

2. Kar zadeva obseg subvencioniranega uvoza, se preuči, ali se je znatno povečal subvencionirani uvoz v absolutnih vrednostih ali v razmerju do proizvodnje ali porabe v Skupnosti. Kar zadeva učinek subvencioniranega uvoza na cene, se preuči, ali so se znatno neobjektivno nižale cene zaradi subvencioniranega uvoza v primerjavi s ceno podobnega izdelka industrije Skupnosti oziroma ali učinek takega uvoza drugače bistveno znižuje cene ali znatno preprečuje povišanje cen, do katerega bi sicer prišlo. Vendar pa ni nujno, da je eden ali več navedenih dejavnikov odločilnega pomena.

3. Kadar se opravljajo preiskave o izravnalni dajatvi za uvoz proizvoda iz več držav hkrati, se učinki takega uvoza ocenijo kumulativno le, če se ugotovi, da:

- (a) je znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ki je določen glede na uvoz iz vsake države, višji od zneska *de minimis*, opredeljenega v členu 14(5), in da obseg uvoza iz vsake države ni zanemarljiv in da
- (b) je kumulativna ocena učinkov uvoza primerna glede na konkurenčne pogoje med uvoženimi izdelki ter konkurenčne pogoje med uvoženimi izdelki in podobnim izdelkom Skupnosti.

4. Preučitev vpliva subvencioniranega uvoza na zadevno industrijo Skupnosti vključuje oceno vseh ustreznih gospodarskih dejavnikov in kazalcev, ki vplivajo na položaj industrije, vključno z: dejstvom, da je industrija še vedno v postopku okrevanja zaradi učinkov prejšnjega subvencioniranja ali dampinga, velikostjo zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, dejanskim in potencialnim zmanjševanjem prodaje, dobičkov, proizvodnje, tržnega deleža, produktivnosti, donosnosti naložb in izkoriščenosti zmogljivosti, dejavniki, ki vplivajo na cene Skupnosti; dejanskimi

in potencialnimi negativnimi učinki na denarni tok, zaloge, zaposlenost, plače, rast, sposobnost povečanja kapitala ali naložb ter v kmetijstvu povečano obremenitvijo vladnih podpornih programov. Ta seznam ni izčrpen niti nima eden ali več navedenih dejavnikov nujno odločilnega pomena.

5. Iz vseh ustreznih dokazov, predstavljenih v zvezi z odstavkom 1, mora biti razvidno, da subvencionirani uvoz povzroča škodo. Zlasti mora biti razvidno, da so obseg in/ali ravni cen, določene v skladu z odstavkom 2, povzročile učinek na industrijo Skupnosti, kakor je opredeljeno v odstavku 4, in da je ta učinek tako velik, da se lahko opredeli kot bistveni učinek.

6. Poleg subvencioniranega uvoza se preučijo tudi znani dejavniki, ki hkrati škodujejo industriji Skupnosti, za zagotovitev, da se škoda, ki jo povzročajo ti drugi dejavniki, ne pripiše subvencioniranemu uvozu v skladu z odstavkom 5. Med dejavnike, ki se v zvezi s tem lahko preučijo, spadajo obseg in cene nesubvencioniranega uvoza, zmanjšanje povpraševanja ali spremembe vzorca porabe, restriktivna trgovinska praksa proizvajalcev iz tretjih držav in proizvajalcev iz Skupnosti ter konkurenca med njimi, razvoj tehnologije ter izvažanje in produktivnost industrije Skupnosti.

7. Učinek subvencioniranega uvoza se oceni glede na proizvodnjo podobnega izdelka industrije Skupnosti, kadar razpoložljivi podatki omogočajo ločeno ugotovitev navedene proizvodnje na podlagi meril kot so proizvodni proces ter prodaja in dobiček proizvajalca. Če taka ločena ugotovitev navedene proizvodnje ni mogoča, se učinki subvencioniranega uvoza ocenijo tako, da se pregleda proizvodnja najbližje skupine ali asortimana izdelkov, vključno s podobnim izdelkom, za katere se lahko pridobijo potrebne informacije.

8. Določitev nevarnosti znatne škode temelji na dejstvih in ne zgolj na domnevah, ugibanjih in oddaljenih možnostih. Sprememba okoliščin, ki bi povzročila razmere, v katerih bi subvencija povzročila škodo, mora biti jasno predvidena in neizogibna.

Pri ugotavljanju obstoja nevarnosti znatne škode je treba med drugim preučiti dejavnike, kot so:

- (a) narava zadevne subvencije ali zadevnih subvencij in trgovinski učinki, ki bi zaradi teh verjetno nastali;
- (b) znatna stopnja povečanja subvencioniranega uvoza na trg Skupnosti, pri čemer se navede verjetnost znatno povečanega uvoza;
- (c) zadostne prosto razpoložljive zmogljivosti izvoznika ali neizogibno znatno povečanje takih zmogljivosti, ki kažejo na verjetnost znatno povečanega subvencioniranega izvoza v Skupnost, pri čemer se upošteva razpoložljivost drugih izvoznih trgov, ki bi lahko prevzeli kakršen koli dodaten izvoz;
- (d) ali gre za uvoz po cenah, ki bi znatno znižal cene ali preprečil povišanje cen, do katerega bi sicer prišlo, in bi zato verjetno povečal povpraševanje po nadaljnjem uvozu, in
- (e) zaloge izdelka, ki je predmet preiskav.

Nobeden od zgoraj navedenih dejavnikov sam po sebi ni nujno odločilnega pomena, vendar pa mora iz celote preučenih dejavnikov izhajati, da je nadaljevanje subvencioniranega izvoza neizogibno in da se bo pojavila znatna škoda, če se ne sprejmejo zaščitni ukrepi.“

6 Člen 9 osnovne uredbe, naslovljen „Opredelitev industrije Skupnosti“, v odstavku 1 določa:

„V tej uredbi se pod pojmom ‚industrija Skupnosti‘ razumejo vsi proizvajalci Skupnosti, ki proizvajajo podobne izdelke, ali tisti izmed njih, katerih skupna proizvodnja izdelkov predstavlja pretežen delež, kakor je opredeljeno v členu 10(6), celotne proizvodnje Skupnosti teh izdelkov, razen:

- (a) kadar so proizvajalci povezani z izvozniki oziroma uvozniki ali kadar so sami uvozniki domnevno subvencioniranega izdelka, se lahko pod pojmom „industrija Skupnosti“ razumejo preostali proizvajalci;
- (b) v izrednih okoliščinah se ozemlje Skupnosti za zadevno proizvodnjo lahko razdeli na dva konkurenčna trga ali več in proizvajalci znotraj vsakega trga lahko veljajo za posamično industrijo, če:
 - (i) proizvajalci znotraj takega trga prodajo vso ali skoraj vso svojo proizvodnjo zadevnega izdelka na navedem trgu in
 - (ii) proizvajalci zadevnega izdelka, ki imajo sedež drugje v Skupnosti, ne zapolnijo do znatne stopnje povpraševanja na navedenem trgu.

V takih okoliščinah se lahko šteje, da je škoda povzročena celo, kadar večji del celotne industrije Skupnosti ni prizadet, pod pogojem, da gre za koncentracijo subvencioniranega uvoza na takem izoliranem trgu in da subvencionirani uvoz povzroča škodo proizvajalcem vse ali skoraj vse proizvodnje znotraj takega trga.“

7 Člen 10 osnovne uredbe, naslovljen „Začetek postopkov“, v odstavku 6 določa:

„Preiskava se ne začne v skladu z odstavkom 1, če ni na podlagi preučitve stopnje podpore ali nasprotovanja pritožbi, ki so ju izrazili proizvajalci podobnega izdelka v Skupnosti, ugotovljeno, da je bila pritožba vložena s strani ali v imenu industrije Skupnosti. Za pritožbo se šteje, da jo je vložila industrija Skupnosti ali da je bila vložena v njenem imenu, kadar jo podpirajo tisti proizvajalci Skupnosti, katerih skupna proizvodnja predstavlja več kakor 50 % celotne proizvodnje podobnega izdelka tistega dela industrije Skupnosti, ki je izrazil bodisi podporo bodisi nasprotovanje pritožbi. Vendar se preiskava ne začne, kadar proizvajalci Skupnosti, ki izrecno podpirajo pritožbo, predstavljajo manj kakor 25 % celotne proizvodnje podobnega izdelka, ki ga proizvede industrija Skupnosti.“

8 Člen 14 osnovne uredbe, naslovljen „Ustavitev postopka brez sprejetja ukrepov“, v odstavku 2 določa:

„Če se po posvetovanju ugotovi, da zaščitni ukrepi niso potrebni, in če se temu v okviru Svetovalnega odbora ne ugovarja, se preiskava ali postopek zaključi. V vseh drugih primerih Komisija nemudoma predloži Svetu poročilo o izidu posvetovanja, skupaj s predlogom za zaključek postopka. Postopek se šteje kot zaključen, če Svet v enem mesecu s kvalificirano večino ne odloči drugače.“

9 Člen 15(1) osnovne uredbe, naslovljen „Uvedba dokončnih dajatev“, določa:

„Kadar končno ugotovljena dejstva kažejo na obstoj subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, in s tem povzročene škode, in je v interesu Skupnosti, da se zahteva ukrepanje v skladu s členom 31, uvede Svet dokončno izravnalno dajatev na predlog Komisije, ki ga le-ta predloži po posvetovanju s Svetovalnim odborom

Svet sprejme predlog, razen če v roku enega meseca po tem, ko ga je predložila Komisija, z navadno večino glasov ne odloči, da predlog zavrne.

Kadar veljajo začasne dajatve, se predlog za dokončni ukrep predloži najkasneje en mesec pred prenehanjem veljavnosti takih dajatev.

Ne uvedejo se nobeni ukrepi, če se subvencija ali subvencije ukinejo ali če je dokazano, da subvencije ne zagotavljajo več nobenih ugodnosti zadevnim izvoznikom.

Znesek izravnalne dajatve ne sme preseči ugotovljenega zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, vendar mora biti nižji od celotnega zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, če nižja dajatev zadošča, da se odpravi škoda, ki se povzroča industriji Skupnosti.“

10 Člen 28 osnovne uredbe, naslovljen „Nesodelovanje“, določa:

„1. Če katera koli zainteresirana stranka zavrne dostop do potrebnih informacij ali jih kako drugače ne zagotovi v rokih iz te uredbe ali če znatno ovira preiskavo, se lahko na podlagi razpoložljivih dejstev sprejmejo začasne ali dokončne pozitivne ali negativne ugotovitve.

Če se ugotovi, da je katera koli zainteresirana stranka predložila napačne ali zavajajoče informacije, se te prezrejo, uporabijo pa se razpoložljiva dejstva.

Zainteresirane stranke je treba obvestiti o posledicah nesodelovanja.

2. Če odgovor ni bil poslan v računalniški obliki, se to ne šteje za nesodelovanje, če zainteresirana stranka navede, da bi zagotavljanje odgovora v zahtevani obliki predstavljalo nesorazmerno dodatno breme ali povzročilo nesorazmerne dodatne stroške.

3. Če informacije, ki jih predloži zainteresirana stranka, niso v vseh pogledih popolne, se kljub temu ne smejo prezreti, če nobena pomanjkljivost ni takšna, da bi povzročila nepotrebne težave pri sprejemanju zadovoljivo točne ugotovitve, če je bila informacija ustrezno in pravočasno poslana in se lahko preveri ter če je zainteresirana stranka delovala po najboljših močeh.

4. Če se dokaz ali informacija ne sprejmeta, se stranko, ki ju je predložila, nemudoma obvesti o razlogih za to in se ji ponudi priložnost, da v določenem roku zagotovi dodatna pojasnila. Če veljajo pojasnila za nezadovoljiva, se razlogi za zavrnitev takšnega dokaza ali informacije razkrijejo in objavijo v ugotovitvah.

5. Če ugotovitve, vključno z ugotovitvami o višini subvencij, proti katerim se lahko sprejmejo izravnalni ukrepi, temeljijo na določbah odstavka 1, vključno na informacijah iz pritožbe, se, če je to mogoče in ob ustreznem upoštevanju rokov preiskave, preverijo na podlagi informacij iz drugih neodvisnih virov, ki so morebiti na voljo, kot so objavljeni ceniki, uradni statistični podatki o uvozu in statistični carinski podatki ali informacije, pridobljene med preiskavo od drugih zainteresiranih strank. Takšne informacije lahko vključujejo pomembne podatke o svetovnem trgu ali drugih reprezentativnih trgih, kjer je primerno

6. Če zainteresirana stranka ne sodeluje ali sodeluje samo delno, tako da zadrži pomembne informacije, je lahko izid za to stranko manj ugoden, kakor bi bil, če bi sodelovala.“

11 Komisija Evropskih skupnosti je v sporočilu 98/C 394/04 (UL 1998, C 394, str. 6) objavila smernice za izračun zneska subvencij v okviru protisubvencijskih preiskav (v nadaljevanju: Smernice).

12 Smernice pod naslovom „F. Obdobje preiskave za izračun subvencije: stroški izračuna v primerjavi z dodelitvijo“ med drugim določajo:

„(b) ustrezen imenovalec za dodelitev zneska subvencije

Ko je znesek subvencije, ki se pripiše obdobju preiskave, ugotovljen, se z uporabo imenovalca, ki je lahko obseg prodaje ali izvoza zadevnega izdelka, dodeli, da se pridobi znesek na enoto.

[...]“

Dejansko stanje

- 13 Tožeči stranki, družbi Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd (v nadaljevanju: GE) in Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd (v nadaljevanju: GHS), sta družbi skupine Asia Pulp and Paper China (v nadaljevanju: APP Group), ki na Kitajskem proizvajata premazani fini papir, ki ga nato izvažata v Evropsko unijo.

Preiskava

- 14 V zvezi s premazanim finim papirjem sta bili izvedeni dve ločeni preiskavi, ki sta potekali vzporedno. Prvič, na podlagi protidampinške preiskave je bila sprejeta Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 451/2011 z dne 6. maja 2011 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz premazanega finega papirja s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 128, str. 1, v nadaljevanju: Uredba o uvedbi dokončne protidampinške dajatve). Drugič, na podlagi protisubvencijske preiskave je bila sprejeta Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 452/2011 z dne 6. maja 2011 o uvedbi dokončne protisubvencijske dajatve na uvoz premazanega finega papirja s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 128, str. 18, v nadaljevanju: izpodbijana uredba).
- 15 Obvestilo Komisije o začetku protisubvencijskega postopka glede uvoza premazanega finega papirja s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL C 99, str. 30) je bilo v *Uradnem listu Evropske unije* objavljeno 17. aprila 2010.
- 16 Tožeči stranki sta 8. julija 2010 predložili odgovore na protisubvencijski vprašalnik, ki ga je nanju naslovila Komisija. Ta je te odgovore preverila na kraju samem v prostorih tožečih strank med 15. in 21. septembrom 2010.
- 17 Komisija je 3. februarja 2011 tožečima strankama poslala dokument, v katerem jima je dokončno razkrila bistvena dejstva in ugotovitve, na podlagi katerih je nameravala Svetu Evropske unije predlagati uvedbo dokončne izravnalne dajatve na izvoz tožečih strank v Unijo.
- 18 Tožeči stranki sta dopisom z dne 3. marca 2011 predložili svoje pripombe glede dokumenta o dokončnem razkritju.
- 19 Tožeči stranki sta se 10. marca 2011 v prostorih Komisije udeležili sestanka z uradniki, ki so vodili primer, ob prisotnosti pooblaščenca za zaslišanje.
- 20 Komisija je 16. marca 2011 tožečima strankama poslala dopis, v katerem je pojasnila določene točke svojih ugotovitev.
- 21 Komisija je 25. marca 2011 izvedla zaslišanje, kateremu sta prisostvovali tožeči stranki, ob prisotnosti pooblaščenca za zaslišanje.
- 22 Tožeči stranki sta 28. marca 2011 predložil dopis, v katerem so povzeti očitki, predstavljeni na zaslišanju z dne 25. marca 2011, in navedeni odgovori na ugotovitve Komisije in vprašanja, ki jih je ta postavila na tem sestanku.

23 Tožeči stranki sta 29. marca 2011 pooblaščenca za zaslišanje poslali dopis, v katerem so povzete točke, na katere sta opozorili med zaslišanjem z dne 25. marca 2011, zlasti glede njune pravice do obrambe.

Izpodbijana uredba

24 Svet je 6. maja 2011 sprejel izpodbijano uredbo.

25 S členom 1(1) in (2) izpodbijane uredbe je bila na uvoz premazanega finega papirja, ki ga proizvajata tožeči stranki, v Unijo uvedena dokončna izravnalna dajatev v višini 12 %.

Postopek in predlogi strank

26 Tožeči stranki sta 8. avgusta 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to tožbo.

27 Komisija je 10. novembra 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Sveta.

28 Cepifine AISBL, evropsko združenje proizvajalcev finega papirja, ter družbe Sappi Europe SA, Burgo Group SA in Lecta SA (v nadaljevanju: skupaj: zasebni intervenienti) so v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 1. decembra 2011 vložile predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Sveta. Svet v stališčih, vloženi 24. januarja 2012, tej intervenciji ni ugovarjal.

29 Predsednik tretjega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 23. januarja 2012 dopustil intervencijo Komisije. Ta je svojo vlogo predložila v roku.

30 Tožeči stranki sta 8. februarja 2012 predlagali zaupno obravnavanje nekaterih elementov iz svojih pisanj in njihovih prilog glede na zasebne interveniente. Predložili sta nezaupno različico teh različnih procesnih aktov.

31 Predsednik tretjega senata je s sklepom z dne 8. marca 2012 dopustil intervencijo zasebnih intervenientov na obravnavi v podporo predlogom Sveta. V istem sklepu je predsednik tretjega senata pridržal odločitev, prvič, o tem, ali naj tožeči stranki prejmeta poročilo za obravnavo, da bi opredelili elemente, ki bi lahko šteli za zaupne, in drugič, o tem, ali naj zasebni intervenienti prejmejo začasno nezaupno različico, da bi predložili morebitne pripombe na predlog za zaupno obravnavanje.

32 Splošno sodišče (tretji senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni postopek.

33 Glavni stranki v sporu in intervenienti so podali ustne navedbe in odgovore na vprašanja, ki jih je Splošno sodišče postavilo na obravnavi 12. novembra 2013.

34 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:

- izpodbijano uredbo v delu, v katerem se nanaša nanju, razglasi za nično;
- Svetu naloži plačilo stroškov.

35 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrne;
- tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

- 36 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožečima strankama naloži plačilo stroškov.
- 37 Zasebni intervenienti podpirajo predloge Sveta.

Pravo

- 38 Tožeči stranki v utemeljitev tožbe v bistvu navajata deset tožbenih razlogov, in sicer:
- prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 15(1) osnovne uredbe;
 - drugi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 6(d) in 28 osnovne uredbe ter člena 4 te uredbe;
 - tretji tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 4 osnovne uredbe;
 - četrti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 7(3) osnovne uredbe;
 - peti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 6(b) osnovne uredbe;
 - šesti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 14(2) osnovne uredbe;
 - sedmi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(1) osnovne uredbe;
 - osmi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 2(d) in 15 osnovne uredbe;
 - deveti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 8, 9(1) in 10(6) osnovne uredbe;
 - deseti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(1) in (6) osnovne uredbe.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 15(1) osnovne uredbe

- 39 Iz naslova tega razloga izhaja, da tožeči stranki zatrjujeta kršitev člena 15(1) osnovne uredbe. Vendar je treba ugotoviti, da v bistvu zatrjujeta tudi kršitev člena 7(1) in (2) osnovne uredbe. V skladu s sodno prakso pa je treba razloge tožeče stranke razlagati na podlagi njihove vsebine in ne na podlagi njihove opredelitve (sodba Sodišča z dne 15. decembra 1961 v združenih zadevah Fives Lille Cail in drugi proti Haute Autorité, 19/60, 21/60, 2/61 in 3/61, Recueil, str. 559).
- 40 Zato je treba poleg očitka, ki se nanaša na kršitev člena 15(1) osnovne uredbe, obravnavati tudi očitek, ki se nanaša na kršitev člena 7(1) in (2) te uredbe.
- 41 Splošno sodišče meni, da je primerno najprej preučiti očitek, da je člen 7(1) in (2) osnovne uredbe kršen s tem, da je v izpodbijani uredbi uporabljen neustrezen imenovalec za izračun zneska subvencije, in nato očitek kršitve člena 15(1) osnovne uredbe, ki se nanaša na učinek metodologije, ki sta jo uporabili instituciji, na višino odstotka subvencije.
- 42 Tožeči stranki najprej zatrjujeta kršitev člena 7(1) in (2) osnovne uredbe, saj naj bi Svet uporabil neustrezen imenovalec.

- 43 Svet naj bi kot imenovalec za izračun zneska subvencije napačno uporabil promet, ki predstavlja skupno prodajo tožečih strank. Tožeči stranki trdita, da je bila celotna subvencija, ki sta jo prejeli, napačno izražena kot odstotek celotnega prometa, in ne kot izračun višine subvencije, prejete na enoto zadevnega izdelka, nato pretvorjen v odstotek cene CIF (stroški, zavarovanje in prevoznina) izdelka, prodanega v Unijo.
- 44 Najprej je treba spomniti, da člen 7(2) osnovne uredbe določa, da se, „[k]adar se subvencija ne dodeli z navedbo izdelanih, proizvedenih, izvoženih ali prevažanih količin, [...] znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, določi z dodelitvijo vrednosti celotne subvencije, kakor je primerno, za raven proizvodnje, prodaje ali izvoza zadevnih izdelkov med obdobjem preiskave o subvencioniranju.“
- 45 Iz določb iz naslova „(b) Ustrezen imenovalec za dodelitev zneska subvencije“, ki je uvrščen pod naslov „F. Obdobje preiskave za izračun subvencije: pripis v primerjavi z dodelitvijo“ Smernic, izhaja, da se „[k]o je znesek subvencije, ki se pripiše obdobju preiskave, ugotovljen, [...] z uporabo imenovalca, ki je lahko obseg prodaje ali izvoza zadevnega izdelka, dodeli, da se pridobi znesek na enoto.“
- 46 Glede na navedeno je treba ta razlog, ki ga navajata tožeči stranki, obravnavati.
- 47 Svet je v uvodni izjavi 369 izpodbijane uredbe zavrnil očitok, ki sta ga tožeči stranki navedli že med preiskavo, pri čemer je poudaril:
- „[R]azen za eno subvencijsko shemo, za katero se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, za nobeno drugo shemo ni bilo ugotovljeno, da je pogojena z izvozom, in ni bila dodeljena glede na izdelane, pridelane, izvožene ali prepeljane količine. Zato je bil znesek subvencije dodeljen za skupni prihodek podjetij skupine APP od prodaje v skladu s členom 7(2) osnovne uredbe, ki se glasi: *„Kadar se subvencija ne dodeli z navedbo izdelanih, proizvedenih, izvoženih ali prevažanih količin, se znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, določi z dodelitvijo vrednosti celotne subvencije, kakor je primerno, za raven proizvodnje, prodaje ali izvoza zadevnih izdelkov med obdobjem preiskave o subvencioniranju.“* Ker ta subvencija ni vezana na proizvodnjo kakega posebnega izdelka ali na izvoz, je skupni prihodek podjetja od prodaje najustreznejši imenovalec. S tem v zvezi je treba omeniti, da je bil zadevni prihodek določen tako, da kolikor je mogoče tesno odraža prodajno vrednost izdelkov, ki jih je družba prejemnica prodala.“
- 48 Iz te uvodne izjave je razvidno, da je Svet upošteval eno od rešitev iz člena 7(2) osnovne uredbe, in sicer raven prodaje zadevnih izdelkov, in da je utemeljil, zakaj je v okoliščinah te zadeve ustrezna dodelitev zneska subvencije za skupni prihodek podjetja od prodaje in ne za sam izdelek.
- 49 Tožeči stranki s trditvijo, da je neustrezno dodeliti vrednost subvencije za skupni prihodek tožečih strank od prodaje, v resnici zatrjujeta, da je Svet storil očitno napako pri presoji.
- 50 V zvezi z domnevno obveznostjo določitve zneska subvencije na enoto na podlagi člena 7(1) osnovne uredbe je treba poudariti, kot je to pravilno storil Svet, da, prvič, nobena od zadevnih subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ni bila odobrena na enoto. Drugič, nobena od teh subvencij ni bila omejena na zadevni izdelek. Tretjič, samo ena od teh subvencij, ki se je nanašala na družbo GHS, je bila odvisna od opravljenega izvoza, in sicer je bila to v obravnavani zadevi nagrada za ohranjanje rasti, s stopnjo subvencije v višini 0,05 %.
- 51 Zato je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi v nasprotju s trditvami tožečih strank določitev na enoto ne bi bila ustrezna.
- 52 V zvezi s trditvami tožečih strank, da mora biti stopnja dajatve *ad valorem* izračunana z uporabo vrednosti CIF izvoza zadevnega izdelka kot imenovalcem, je treba opozoriti, najprej, da so bile zadevne subvencije dodeljene družbi kot celoti in niso bile usmerjene na izvoz v Unijo, dalje, da so bili

enako subvencionirani vsi izdelki, ki jih je proizvajala ta družba, in nazadnje, da tožeči stranki ne trdita, da so bile subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, odvisne od izvoza ali omejene na zadevni izdelek.

- 53 Iz tega je razvidno, da, drugače kot to trdita tožeči stranki, v tej zadevi vrednost CIF izvoza zadevnega izdelka ne bi bila ustrezen imenovalec.
- 54 V zvezi z uporabo prometa tožeči stranki trdita, prvič, da to ni ustrezen imenovalec, ker je ta promet načeloma nižji od vrednosti CIF, saj ne vključuje vseh stroškov prevoza in zavarovanja, zajetih v ceni CIF. Tožeči stranki dodajata, da je njun promet od izvozne prodaje zelo nizek [zaupno].¹
- 55 Komisija je v dopisu z dne 16. marca 2011 pojasnila, da ni uporabila prometa od izvozne prodaje tožečih strank, kot je naveden v njihovih računovodskih izkazih, temveč skupen promet tožečih strank, vključno s popravki izvoznega prometa, „za zagotovitev, da promet izkazuje celotno vrednost prodaje zadevnega proizvoda (namesto višine stroškov oplemenitenja)“.
- 56 Zato je treba ta očitek zavrnil.
- 57 Tožeči stranki zatrjujeta, drugič, da se je z metodologijo, ki jo je uporabila Komisija, umetno povečala odstotna vrednost subvencioniranja, saj je dejanski promet tožečih strank [zaupno] nižji od vrednosti CIF izvoženih izdelkov. Tožeči stranki trdita, da gre pri tem za kršitev člena 15(1) osnovne uredbe.
- 58 V skladu s členom 15(1) osnovne uredbe znesek izravnalne dajatve ne sme preseči zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, in mora biti nižji od tega zneska, če taka nižja dajatev zadošča za odpravo škode, povzročene industriji Unije, kar ustreza pravilu tako imenovane „nižje dajatve“.
- 59 Tožeči stranki sta med preiskavo predlagali svojo metodologijo. Med postopkom pred Splošnim sodiščem sta trditve v zvezi s tem ponovili.
- 60 Iz uvodne izjave 369 izpodbijane uredbe je razvidno, da „[od tožečih strank] predlagana metodologija ni reprezentativna, saj meša prihodke in proizvedene enote samo za zadevni izdelek, ob tem pa ne upošteva enot drugih proizvedenih izdelkov.“
- 61 Ugotoviti je treba, da v obravnavani zadevi tožeči stranki ne odgovarjata na trditve Sveta. V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da tožeči stranki ne obravnavata trditve Sveta, da njuna metodologija meša podatke o prometu in podatke o enotah. Drugič, tožeči stranki ne izpodbijata tega, da njuna metodologija pri izračunu deleža prometa, ki se nanaša na zadevni izdelek, meša dejanske prodajne cene (prodaja na notranjem trgu) in [zaupno] (izvozno prodajo). Tretjič, tožeči stranki ne obravnavata trditve Sveta, da se s predlagano metodologijo na peti stopnji dodeljuje umetno zmanjšan znesek subvencije za izvozno prodajo zadevnega izdelka [zaupno], ki pa je višji od cene CIF, ki jo je ta družba zaračunavala za prodajo v Evropski uniji. Četrto, tožeči stranki ne obravnavata trditve, da je treba subvencije, da bi se pravično dodelile za njuno prodajo, dodeliti za vso prodajo in ne samo za prodajo zadevnega izdelka, kot to trdita tožeči stranki, saj subvencije niso bile omejene na zadevni izdelek.
- 62 Zato je treba ugotoviti, da tožeči stranki nista predložili zadostnih dokazov, da presoja dejstev, ki se nanašajo na imenovalec, kakor je opravljena v izpodbijani uredbi, ni verjetna. Taki dokazi pa so nujni, zato da se dokaže, da je institucija Unije storila tako očitno napako pri presoji, ki upravičuje razglasitev ničnosti akta (glej po analogiji, sodbo Splošnega sodišča z dne 10. marca 2009 v zadevi Aker Warnow Werft in Kvaerner proti Komisiji, T-68/05, ZOdl., str. II-355, točka 42, in navedena sodna praksa).

1 — Prikriti zaupni podatki.

63 Ker tožeči stranki nista dokazali, da je Svet napačno določil znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, je treba očitke kršitve člena 15(1) osnovne uredbe zavrnil.

64 Iz navedenega izhaja, da obravnavna očitka nista utemeljena in da je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrnil.

Drugi tožbeni razlog: kršitev členov 6(d), 28 in 4 osnovne uredbe

65 Ta tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov.

66 Prvi del se nanaša na kršitev členov 6 (d) in 28 osnovne uredbe, in sicer s tem, da je Komisija za ugotavljanje, ali je to, da jima je Kitajska dodelila pravice do uporabe zemljišč, tožečima strankama prineslo ugodnosti, kot referenco uporabila Tajvan.

67 Drugi del se nanaša na kršitev člena 4 osnovne uredbe, saj naj bi morali instituciji Unije ugotoviti, da ni nobenega dokaza o specifičnosti tega, kako sta tožeči stranki pridobili pravice do uporabe zemljišč.

Prvi del, ki se nanaša na uporabo Tajvana kot ustrezne reference

68 Iz uvodnih izjav od 260 do 262 izpodbijane uredbe je razvidno, da je Komisija morala uporabiti zunanjo referenčno vrednost na podlagi člena 6(d)(ii) osnovne uredbe, saj na Kitajskem ni bilo delujočega trga zemljišč, na voljo pa ni bilo niti nobene referenčne vrednosti v zasebnem sektorju, glede na katero bi lahko Komisija ugotovila normalne pogoje na trgu pravic do uporabe zadevnih zemljišč.

69 Najprej je treba poudariti, da tožeči stranki v obravnavani zadevi več ne izpodbijata tega, da sta instituciji Unije za ugotavljanje, ali je dodelitev pravic do uporabe zemljišč tožečima strankama prinesla ugodnosti, uporabili zunanjo referenčno vrednost. V stališčih o dokumentu Komisije o dokončnem razkritju z dne 3. februarja 2011 (v nadaljevanju: dokument o dokončnem razkritju) so tožeči stranki in kitajska vlada še menile, da na Kitajskem obstaja trg zemljišč in da so kitajske cene zemljišč v novem okrožju Zhenjiang in v Suzhouju (Kitajska) ustrezna referenčna vrednost.

70 Gre za vprašanje, ali je Komisija z izbiro Tajvana kot reference storila očitno napako pri izbiri.

71 Opozoriti je treba, da imajo institucije Skupnosti pri ukrepih trgovinske zaščite široko polje proste presoje zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučiti (sodbe Splošnega sodišča z dne 5. junija 1996 v zadevi NMB France in drugi proti Komisiji, T-162/94, Recueil, str. II-427, točka 72, z dne 29. januarja 1998 v zadevi Sinochem proti Svetu, T-97/95, Recueil, str. II-85, točka 51, in z dne 17. julija 1998 v zadevi Thai Bicycle proti Svetu, T-118/96, Recueil, str. II-2991, točka 32).

72 Izbira referenčne države spada v obseg proste presoje institucij pri analizi zapletenih gospodarskih razmer.

73 Vendar izvajanje te presoje ni izvzeto iz sodnega nadzora. V skladu z ustaljeno sodno prakso namreč v okviru tega nadzora sodišče Unije preveri spoštovanje pravil postopka, pravilnost dejstev, na podlagi katerih je bila opravljena izpodbijana izbira, in to, da ni očitnih napak pri presoji teh dejstev ali zlorabe pooblastil (sodba Sodišča z dne 7. maja 1987 v zadevi NTN Toyo Bearing in drugi proti Svetu, 240/84, Recueil, str. 1809, točka 19; glej zgoraj v točki 71 navedeno sodbo Thai Bicycle proti Svetu, točka 33 in navedena sodna praksa).

- 74 Zlasti je treba glede izbire referenčne države preveriti to, ali sta instituciji Unije upoštevali bistvene elemente za določitev enakovrednih značilnosti izbrane države in ali so bili elementi spisa obravnavani z vso zahtevano skrbnostjo.
- 75 V obravnavani zadevi tožeči stranki navajata, prvič, da instituciji nista uporabili najboljše referenčne vrednosti, ki jima je bila na voljo, in sicer cene zemljišč v indijski državi Maharaštra (Indija), temveč cene za nakup v izključno lastništvo zemljišč na Tajvanu (glej uvodni izjavi 356 in 357 izpodbijane uredbe), ki niso ustrezne glede cen pravic do uporabe zemljišč provinci Jiangsu med letoma 1995 in 2000, torej v obdobju, ko je bil BDP v provinci Jiangsu enak tistemu v podsaharski Afriki, Tajvan pa je bil odprto gospodarstvo.
- 76 Svet meni, da v obravnavani zadevi to, da je Tajvan odprto tržno gospodarstvo, ni relevantno, saj mora Komisija izbrati referenčno vrednost, ki odraža normalne tržne pogoje, pri tem pa je, kot je navedeno v uvodni izjavi 356 izpodbijane uredbe, „glede BDP običajno, da netržno gospodarstvo zaostaja za delujočim tržnim gospodarstvom“.
- 77 Drugič, tožeči stranki trdita, da Komisija ni zagotovila primerljivosti med provinco Jiangsu in Tajvanom, ki je bil izbran kot referenčna vrednost, saj je s sklicevanjem na trenutne razmere ocenila, da sta Tajvan in provinca Jiangsu podobna, država Maharaštra pa manj razvita. V zvezi s tem navajata, da Komisija ni preučila njune trditve, da bi morala ustrezna referenčna vrednost za ceno, ki bi jo morali plačati za pravice do uporabe zemljišč, upoštevati tržne razmere v času, ko so bile te pravice dodeljene, in ne pa trenutne tržne razmere, zlasti v zvezi z infrastrukturo in gostoto prebivalstva v mestih. V utemeljitev svojih trditev se tožeči stranki sklicujeta na poročilo pritožbenega organa STO z dne 18. maja 2011 v zadevi „Evropske skupnosti in nekatere države članice – Ukrepi, ki vplivajo na trgovino velikih civilnih zrakoplovov“ (WT/DS316/AB/R) (v nadaljevanju: zadeva ES-Airbus).
- 78 Svet navaja, da sta instituciji Unije ocenili podlagi, na kateri sta se tožeči stranki oprli pri predlagani uporabi države Maharaštra kot zunanje reference, in sicer gostoto prebivalstva ter BDP, vendar se je izkazalo, da država Maharaštra ni primerljiva s provinco Jiangsu.
- 79 Svet meni, da trditev tožečih strank, da Komisija med preiskavo ni upoštevala tržnih razmer ob podelitvi subvencij, ni utemeljena, saj je Komisija kot zunanjo referenco uporabila Tajvan. Opozarja, najprej, da se Komisija ni mogla opreti zgolj na finančne podatke, dalje, da BDP in gostota prebivalstva ne moreta biti edina odločujoča dejavnika ter, nazadnje, da so se upoštevali tudi drugi dejavniki, kot sta razdalja in to, da Indija in Kitajska nimata skupnih značilnosti.
- 80 V upoštevni uvodni izjavi izpodbijane uredbe, ki se nanašajo na Tajvan, je navedeno:

„(356) [...] Po mnenju Komisije je Tajvan [...] ustrezna zunanja referenčna vrednost zaradi vseh informacij v spisu, tj. (i) stopnje gospodarskega razvoja in gospodarske strukture, ki prevladuje na Tajvanu in v zadevnih kitajskih provincah, v katerih imajo sodelujoči proizvajalci izvozniki sedež, (ii) fizične bližine teh dveh kitajskih provinc in Tajvana, (iii) visoke ravni infrastrukture, ki jo imajo Tajvan in ti dve kitajski provinci, (iv) močnih gospodarskih vezi in čezmejne trgovine med Tajvanom in [Kitajsko], (v) podobne gostote naseljenosti v zadevnih kitajskih provincah in na Tajvanu, (vi) podobnosti med vrsto zemljišč in transakcij, uporabljenih za oblikovanje ustrezne referenčne vrednosti na Tajvanu, s tistimi [na Kitajskem] in (vii) skupnih demografskih, jezikovnih in kulturnih značilnosti Tajvana in [Kitajske]. Treba je tudi dodati, da se provinci Jiangsu in Shandong štejeta za najpomembnejši proizvodni provinci [na Kitajskem]. Čeprav BDP na prebivalca na Tajvanu in v teh dveh kitajskih provincah ni enak, pa BDP v teh kitajskih provincah v zadnjih letih hitro narašča, tj. dohitevata Tajvan.

Poleg tega najnovejši podatki kažejo, da imata [Kitajska] in Tajvan podobno realno stopnjo rasti BDP [...]. Ob tem je treba tudi opozoriti, da natančna primerjava med BDP v netrznem gospodarstvu ([Kitajska]) in BDP uveljavljenega trznega gospodarstva (Tajvan) ni odločilen dejavnik, saj je glede BDP

običajno, da netržno gospodarstvo zaostaja za delujočim tržnim gospodarstvom. Poleg tega lahko na ponudbo in povpraševanje po industrijskih zemljiščih vplivajo številni drugi dejavniki, npr. pravila glede načrtovanja in okoljska politika. Pravo vprašanje je, kakšni bi bili ‚prevladujoči tržni pogoji‘ glede pravic do uporabe zemljišč [na Kitajskem], če bi bilo gospodarstvo delujoče in tržno, in na podlagi vseh dokazov bi bili zelo podobni tistim na Tajvanu.

(357) Glede na vse navedene informacije se za izbrano referenčno vrednost šteje, da je v skladu z zahtevami pritožbenega organa v zadevi ZDA – mehki stavbni les IV (odstavek 103), v kateri je bilo sklenjeno, da ‚se mora izbrana referenčna vrednost kljub vsemu nanašati na prevladujoče tržne pogoje v državi ali biti z njimi povezana ter da mora odražati ceno, kakovost, razpoložljivost, tržnost, prevoz in druge pogoje nabave ali prodaje, kot to zahteva člen 14(d)‘. Dejansko se vsi pogoji na Tajvanu nanašajo na prevladujoče tržne pogoje v teh dveh kitajskih provincah. Zemljišča so na voljo v podobno gosto naseljenih območjih, fizična bližina območij zagotavlja, da je kakovost zemljišč podobna, dejstvo, da imajo Tajvan in ti dve kitajski provinci enak jezik in kulturo, izvozno usmerjeno gospodarstvo in pomembne proizvodne sektorje, pa potrjuje, da so cena, tržnost in drugi pogoji nabave ali prodaje zemljišč tesno povezani.“

81 V zvezi s tem je treba opozoriti, da tožeči stranki ne izpodbijata niti upoštevnosti niti natančnosti dodatnih dejavnikov, ki sta jih instituciji v uvodni izjavi 356 izpodbijane uredbe uporabili za ugotovitev, da je Tajvan ustrezna referenčna vrednost.

82 V uvodni izjavi, ki se v izpodbijani uredbi nanaša na Indijo, je navedeno:

„(361) Kot je že opisano v uvodni izjavi 359, na Kitajskem ni delujočega trga zemljišč. Zato uporaba najnovejših kitajskih cen pravic do uporabe zemljišč kot referenčne vrednosti ni ustrezna. Proizvajalca izvoznika sta trditev, da bi se za referenčno vrednost lahko uporabile cene zemljišč v Maharaštri, osnovala na primerjavi indijske države Maharaštre glede na BDP na prebivalca in gostoto prebivalstva v času nabave pravic do uporabe zemljišč. Kot je razloženo zgoraj, Komisija meni, da BDP na prebivalca in gostota prebivalstva ne moreta biti edina odločilna dejavnika pri izbiri države/regije za namene uporabe zunanje referenčne vrednosti. V vsakem primeru metodologija, ki sta jo predlagala sodelujoča proizvajalca izvoznika, ni v skladu z njunimi trditvami. V [obdobju preiskave] je bil v Mumbaju, prestolnici [države] Maharaštr[a] in daleč najbolj razvitem območju države, dohodek na prebivalca 2.675 USD (128.000 rupij), kar je pravzaprav manj od kitajskega državnega povprečja 3.529 USD [...], kaj šele od BDP na prebivalca v visoko razvitih [provincah] Shandong in Jiangsu (5.255 USD oziroma 6.550 USD). Tudi gostota prebivalstva sama po sebi ni odločilen dejavnik, vendar pa je uradno gostota prebivalstva v [državi] Maharaštr[a] 314/km², v provinci Jiangsu 736/km² in v provinci Shandong 600/km², torej ne na enaki ravni. Poleg tega so do sklepa, da se [država] Maharaštra kot referenčna vrednost ne nanaša na prevladujoče tržne pogoje na Kitajskem in z njimi ni povezana, vodili drugi dejavniki, kot je pomanjkanje fizične bližine in skupnih značilnosti med Indijo in Kitajsko. Zaradi razlogov, razloženih v uvodni izjavi 357, Komisija še naprej meni, da so cene zemljišč na Tajvanu precej bolj ustrezna zunanja referenčna vrednost.“

83 Iz navedene uvodne izjave je razvidno, da sta instituciji Unije temeljito preučili alternativni predlog izbiri Tajvana kot referenčne države. Instituciji Unije sta namreč preučili BDP in gostoto prebivalstva v Indiji, kot sta predlagali tožeči stranki. Poleg tega sta instituciji Unije prepričljivo pojasnili razloge, iz katerih Indija ni bila izbrana kot referenčna država.

84 Vendar je treba v zvezi s tem opozoriti, da sta tožeči stranki trdili, da Komisija ni preučila njune trditve, da bi morala ustrezna referenčna vrednost za ceno, ki bi jo morali tožeči stranki plačati za pravice do uporabe zemljišč, upoštevati tržne razmere v času, ko so bile te pravice dodeljene, ne pa trenutnih tržnih razmer. V utemeljitev svoje trditve se tožeči stranki sklicujeta na poročilo pritožbenega organa STO v zadevi ES-Airbus.

- 85 Prvič, trditve tožečih strank v zvezi z uporabo pristopa, uporabljenega v zadevi ES-Airbus, v obravnavani zadevi ni mogoče sprejeti. Opozoriti je treba, kot je to pravilno storil Svet, da se zadeva ES-Airbus ni nanašala na izbiro ustrezne zunanje referenčne vrednosti za določitev zneska dodeljene ugodnosti.
- 86 Drugič, opozoriti je treba, da tožeči stranki ne trdita, da jima je to, da Komisija ni preučila njune trditve, preprečilo učinkovito izraziti stališča in da je škodovalo njuni pravici do obrambe.
- 87 Tretjič, trditve, da bi Komisija morala upoštevati tržne razmere v referenčni državi ob podelitvi pravice do uporabe zemljišč, v obravnavani zadevi torej v obdobju od 1995 do 2000, in ne razmer, kakršne so bile v trenutku preiskave, ni mogoče sprejeti.
- 88 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki v bistvu izpodbijata razlago institucij Unije izraza „prevladujoči [...] pogoji“ iz člena 6(d) osnovne uredbe.
- 89 Člen 6(d) osnovne uredbe določa:
- „[...] Primernost plačila se določi glede na prevladujoče tržne pogoje za zadevni izdelek ali storitev v državi, kjer se dobava ali nakup opravi (vključno s ceno, kakovostjo, razpoložljivostjo, prodajnostjo, prevozom in drugimi pogoji nakupa ali prodaje).
- Če v državi izvora ali nakupa za zadevni izdelek ali storitev ni nobenih takšnih prevladujočih tržnih pogojev, ki jih je mogoče uporabiti kot ustrezno merilo uspešnosti, veljajo naslednja pravila:
- [...]
- (ii) kjer je primerno, se uporabijo tržni pogoji, ki prevladujejo na trgu druge države ali na svetovnem trgu in so na voljo uporabniku.“
- 90 Iz besedila tega člena ne izhaja, da bi morala Komisija tržne razmere v referenčni državi ob podelitvi pravice do uporabe zemljišč upoštevati bolj kot trenutne razmere.
- 91 Tako iz vsega navedenega izhaja, da je treba očitek kršitve člena 6(d) osnovne uredbe zavrnuti.
- 92 V zvezi z domnevno kršitvijo člena 28 osnovne uredbe, naslovljenega „Nesodelovanje“, je treba ugotoviti, da ta očitek očitno ni utemeljen. V točki 45 tožbe tožeči stranki navajata le, da „Komisija z izbiro Tajvana kot najboljše referenčne vrednosti na voljo ni zagotovila primerljivosti, [s čimer je] krši[la] člen 28 (uporaba najboljših razpoložljivih dejstev)“.
- 93 Opozoriti je treba, da mora biti na podlagi člena 21 Statuta Sodišča Evropske unije in člena 44(1) Poslovnika Splošnega sodišča v vsaki začetni vlogi naveden kratek povzetek tožbenih razlogov. Ta mora biti dovolj jasen in natančen, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa presojo o tožbi po potrebi tudi brez dodatnih informacij. V tožbi mora biti navedeno, na kaj se nanašajo tožbeni razlogi, na katerih tožba temelji, tako da zgolj abstraktna navedba ne izpolnjuje zahtev iz Poslovnika (sodbe Splošnega sodišča z dne 12. januarja 1995 v zadevi Viho proti Komisiji, T-102/92, Recueil, str. II-17, točka 68, z dne 14. maja 1998 v zadevi Mo och Domsjö proti Komisiji, T-352/94, Recueil, str. II-1989, točka 333, in z dne 12. oktobra 2011 v zadevi Association belge des consommateurs test-achats proti Komisiji, T-224/10, ZOdl., str. II-7177, točka 71). Ker tožeči stranki očitka o kršitvi člena 28 osnovne uredbe nista z ničemer obrazložili, je treba ta očitek razglasiti za nedopusten.
- 94 Poleg tega člen 28 osnovne uredbe institucijam dovoljuje uporabo razpoložljivih dejstev, ne da bi jih pri tem zavezoval k uporabi najboljših razpoložljivih dejstev.

95 Zato je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrnuti.

Drugi del, ki se nanaša na domnevni neobstoj dokazov o specifičnosti

96 Tožeči stranki v bistvu trdita, da ni nikakršnih dokazov o specifičnosti pri njunem pridobivanju pravic do uporabe zemljišč, zato naj bi instituciji posledično storili očitno napako pri presoji dejstev zadeve in z drugačno ugotovitvijo kršili člen 4 osnovne uredbe.

97 V uvodnih izjavah izpodbijane uredbe, ki se nanašajo na specifičnost subvencije na področju pravic do uporabe zemljišča, je navedeno:

„(252) Komisija je od kitajske vlade zahtevala, da zagotovi informacije o merilih za upravičenost do pridobitve te subvencije in uporabi subvencije, da bi lahko ugotovila, v kolikšni meri je dostop do subvencije omejen na določena podjetja in ali je subvencija specifična v skladu s členom 4 osnovne uredbe. Kitajska vlada teh informacij ni zagotovila. Komisija je morala zato ob upoštevanju člena 4(5) osnovne uredbe, ki navaja, da je treba vsako določitev specifičnosti ‚jasno utemeljiti‘ na podlagi trdnih dokazov, svoje ugotovitve utemeljiti na podlagi razpoložljivih dejstev v skladu s členom 28 osnovne uredbe. Opomniti je treba, da člen 28(6) navaja: ‚Če zainteresirana stranka ne sodeluje ali sodeluje samo delno, tako da zadržuje pomembne informacije, je lahko izid za to stranko manj ugoden, kakor bi bil, če bi sodelovala‘. Dejstva, ki so bila upoštevana, vključujejo:

(253) dokaz o specifičnosti, ki so ga predložili pritožniki;

(254) ugotovitve (glej uvodni izjavi (77) in (78)), da so specifične subvencije usmerjene v industrijo za izdelavo papirja prek določenega sektorskega načrta, tj. načrta za industrijo za izdelavo papirja; [s] tem v zvezi je treba opozoriti, da členi 7 do 11 navedenega načrta določajo posebna pravila o industrijski postavitvi, saj navajajo, katera vrsta industrije za izdelavo papirja se ustanovi v različnih geografskih regijah države;

(255) dokaz (glej uvodno izjavo 76), da je industrija za izdelavo papirja ‚spodbujana industrija‘ (sklep št. 40);

(256) ugotovitve (glej uvodne izjave 260 do 262), da na Kitajskem ni delujočega trga za zemljišča;

(257) ugotovitve sodelujočih proizvajalcev izvoznikov, kot je bilo potrjeno v vzporedni protidampinški preiskavi, da so jim bila zemljišča dodeljena glede na njihove projekte za izdelavo papirja [...].

(258) Ob upoštevanju navedenega in pomanjkanju sodelovanja kitajske vlade razpoložljivi dokazi kažejo, da subvencije, ki so odobrene podjetjem v papirni industriji, niso splošno dostopne in so zato specifične v skladu s členom 4(2)(a) osnovne uredbe. [Zaradi pomanjkanja] sodelovanja kitajske vlade ni ničesar, kar bi kazalo na to, da upravičenost do subvencije temelji na objektivnih merilih in pogojih iz člena 4(2)(b) osnovne uredbe.

(259) Zato bi se lahko za to subvencijo uvedli izravnalni ukrepi.“

98 V zvezi s tem je treba opozoriti, da tožeči stranki ne izpodbijata ugotovitev iz uvodnih izjav od 252 do 259 izpodbijane uredbe, na podlagi katerih sta instituciji Unije ugotovili, da so pravice do uporabe zemljišč, ki jih podeljuje kitajska vlada, specifične.

- 99 Tožeči stranki zgolj trdita, da so pravice do uporabe zemljišč „brez razlik na voljo vsem družbam na Kitajskem [...], saj prodaja [teh pravic] ni namenjena – niti pravno niti praktično – dodeljevanju ugodnosti določenemu podjetju, industriji ali skupini podjetij ali industrij“ in da se te „vedno prodaj[oj] najboljšemu ponudniku, v primerih, ko ni dovolj ponudnikov ali so ponudbe preizke, pa se prodaja ne izvede“.
- 100 Te navedbe ne morejo ovreči ugotovitev institucij Unije.
- 101 Tožeči stranki trdita, da so dokazi, ki sta jih med preiskavo predložili Komisiji, izkazovali, da „je na Kitajskem enoten, usklajen sistem, ki ureja prodajo in nakup pravic do uporabe zemljišč, ki obsega celotno ozemlje Kitajske, in da se vsa prodaja opravi na podlagi enotnega ter nediskriminatornega javnega razpisa, dražbe, ali vpisa na sezname“.
- 102 Poleg tega tožeči stranki menita, da sta predložili vse dokaze o nakupu in prodaji pravic do uporabe zemljišč na Kitajskem, in sicer mehanizem, ki ureja pravice do uporabe zemljišč, ter pravila, ki se nanašajo na določitev vrednosti in ki se uporabljajo pri prodajah.
- 103 Ker tožeči stranki te trdite navajata zgolj v prilogah, jih je treba razglasiti za nedopustne v skladu s členom 44 (1)(c) Poslovnika. V zavezi s tem je namreč treba spomniti, da je besedilo tožbe glede specifičnih vprašanj sicer lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na povzetke dokumentov, ki so ji priloženi, vendar pa splošno sklicevanje na druga pisanja, tudi če so priložena k tožbi, ne more nadomestiti neobstoja bistvenih elementov pravne argumentacije, ki morajo biti navedeni v tožbi (sklep Splošnega sodišča z dne 21. maja 1999 v zadevi Asia Motor France in drugi proti Komisiji, T-154/98, Recueil, str. II-1703, točka 49).
- 104 Tožeči stranki trdita, da obrazložitev Sveta glede specifičnosti subvencij ne izpolnjuje veljavnih standardov s področja obravnavanja in obrazložitve, saj je Komisija svojo ugotovitev oprla na to, da kitajska vlada ni predložila informacij o merilih za upravičenost do pridobitve subvencije in njeni uporabi (glej uvodno izjavo 252 izpodbijane uredbe), pri čemer pa ni navedla vrste informacij, ki niso bile predložene.
- 105 Te trditve ni mogoče sprejeti, saj so v uvodni izjavi 248 izpodbijane uredbe, ki povzema točko 226 dokumenta o dokončnem razkritju, opisani dokazi, ki jih je Komisija neuspešno skušala pridobiti od Kitajske.
- 106 Iz te uvodne izjave je namreč razvidno naslednje:
- „Trditev iz pritožbe je bila, da je kitajska vlada sodelujočim izvoznikom zagotovila pravice do uporabe zemljišča za manj kot ustrezno nadomestilo. Kot odgovor na to je kitajska vlada predložila zakon o upravljanju zemljišč in določbe o dodeljevanju pravic do uporabe državnih stavbnih zemljišč prek razpisa za oddajo ponudb, dražbe in ponudbe, št. 39, z dne 28. septembra 2007. Kitajska vlada ni hotela predložiti nobenih podatkov v zvezi z dejanskimi cenami pravic do uporabe zemljišč, najnižjimi referenčnimi vrednostmi za določanje cene zemljišča, za katere trdi, da obstajajo, načinom ocenjevanja najnižjih referenčnih vrednosti za določanje cene zemljišča ali metodologijo, ki jo država uporablja pri razlastitvi zemljišč prejšnjih uporabnikov.“
- 107 Uvodno izjavo 252 izpodbijane uredbe je treba glede na določbe izpodbijane uredbe, naslovljene „Zagotavljanje pravic do uporabe zemljišča“, šteti za ugotovitev, tako da zato ni treba, da so v njej opisane vrste informacij, ki jih kitajska vlada ni predložila.
- 108 Tožeči stranki trdita, da preiskava ni mogla dokazati, da je bil položaj glede dodelitve in stroškov pravic do uporabe zemljišč v novem okrožju Zhenjiang in industrijskem parku Suzhou drugačen od položaja zunaj teh območij.

109 V zvezi s tem je treba opozoriti, kot je to pravilno storil Svet, da pripombe glede regionalne specifičnosti niso upoštevne, ker instituciji Unije nista ugotovili, da je dodelitev pravic do uporabe zemljišč specifična za ti območji.

110 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba drugi del tega tožbenega razloga zavrnuti.

111 Zato je treba drugi tožbeni razlog v celoti zavrnuti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 4 osnovne uredbe

112 Svet je v uvodni izjavi 125 izpodbijane uredbe ugotovil:

„Shema [oprostitev plačila davka od dividend med rezidenčnimi podjetji] se nanaša na rezidenčna podjetja na Kitajskem, ki so delničarji v drugih rezidenčnih podjetjih na Kitajskem. Prva so upravičena do oprostitve davka na dohodek od določenih dividend, ki ga plačajo slednja.“

113 Iz uvodne izjave 127 izpodbijane uredbe je razvidno, da „[t]a shema pomeni ugodnosti za vsa rezidenčna podjetja, ki so delničarji drugih rezidenčnih družb na Kitajskem.“

114 V uvodni izjavi 129 izpodbijane uredbe je navedeno:

„Na davčni napovedi dohodkov sodelujočih proizvajalcev izvoznikov je naveden znesek, oproščen davka na dohodek. Ta znesek se imenuje dividende, bonusi in drugi dohodki od kapitalskih naložb upravičenih rezidentov in družb v skladu s pogoji Dodatka 5 k napovedi za davek na dohodek (letna napoved za odmero davčnih ugodnosti). Zadevna podjetja na te zneske niso plačala davka na dohodek.“

115 Svet je menil, prvič, da je ta shema specifična v smislu člena 4(2)(a) osnovne uredbe „saj je sama zakonodaja, v skladu s katero deluje organ, ki podeljuje subvencije, omejila dostop do te sheme samo na rezidenčna podjetja na Kitajskem, ki prejemajo prihodek od dividend od drugih rezidenčnih podjetij na Kitajskem, v nasprotju s podjetji, ki vlagajo v tuje družbe“ (glej uvodno izjavo 132 izpodbijane uredbe).

116 Drugič, Svet je v uvodni izjavi 133 izpodbijane uredbe ugotovil:

„[K]er so vse navedene davčne sheme iz poglavja 4 [kitajskega] zakona [...] o davku na dohodek podjetij namenjene izključno pomembnim industrijam in projektom, ki jih, kot je navedeno v členu 25, podpira ali spodbuja država, je ta shema specifična tudi zato, ker je omejena samo na določena podjetja in industrije, uvrščene med spodbujane, kot je npr. industrija premazanega papirja. Dejansko, v skladu z mnenjem Komisije, državni svet v svojem sklepu št. 40 (člen 14) in v glavnem katalogu industrijskega prestrukturiranja določa načela in razvrstitev za obravnavanje družbe kot spodbujane. Poleg tega v tem primeru ni objektivnih meril za omejitev upravičenosti in prepričljivih dokazov za sklep, da je upravičenost samodejna v skladu s členom 4(2)(b) osnovne uredbe. Čeprav je bilo med obiskom pri proizvajalcih izvoznikih zbranih nekaj upravnih pravil, zaradi pomanjkanja sodelovanja organov kitajske vlade ni mogoče oceniti obstoja takih objektivnih meril.“

117 V obravnavani zadevi tožeči stranki trdita, prvič, da je Svet storil očitno napako pri presoji, s tem da je štel, da je bila zadevna kitajska davčna ureditev specifična v tem, da je pristojni organ z njo omejil ugodnosti na rezidenčna podjetja na Kitajskem, ki prejemajo dividende drugih rezidenčnih podjetij na Kitajskem, v nasprotju s podjetji, ki imajo naložbe v tujih podjetjih.

- 118 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki menita, da sta instituciji storili očitno napako pri presoji v zvezi z uporabo člena 4(2)(a) osnovne uredbe, ki določa, da je „kadar organ, ki dodeljuje subvencije, ali zakonodaja, v skladu s katero ta organ deluje, izrecno omeji dostop do subvencije na nekatera podjetja, [...] taka subvencija specifična“.
- 119 V zvezi s tem tožeči stranki trdita, da davčna ureditev s tem, da se dividende, ki jih prejme družba rezidentka, če jih izplačajo druge družbe rezidentke prav tako pod davčno pristojnostjo Kitajske, lahko odbijejo od obdavčljivega dohodka, omogoča izogibanje dvojnemu obdavčevanju na Kitajskem. Po drugi strani pa dividende, pridobljene iz tujih investicij, ki ne spadajo v davčno pristojnost Kitajske, ne morejo biti odbite od obdavčljivega dohodka.
- 120 Zgolj informativno je treba spomniti, da je Svet v uvodni izjavi 338 izpodbijane uredbe navedel, da je treba „[g]lede trditve, da je ta [davčna spodbuda, ki vodi do opuščenega prihodka vlade,] namenjena preprečevanju dvojne obdavčitve, [...] opozoriti, da je, čeprav je Sporazum SIU priznal, da člani STO niso omejeni glede sprejemanja ukrepov za preprečevanje dvojne obdavčitve (glej opombo 59 Priloge I k Sporazumu SIU), ta določba ‚pritrdilna obramba‘ in predložen ni bil noben konkreten dokaz, ki bi potrdil trditev, da so npr. dividende rezidenčnih ali nerezidenčnih družb obravnavane drugače zaradi zakonskih obveznosti, ki jih je [Kitajska] prevzela v skladu z ustreznimi dvostranskimi sporazumi o dvojnem obdavčenju s tretjimi državami.“
- 121 V obravnavani zadevi je treba poudariti, kot je to pravilno storil Svet, da tožeči stranki v okviru te tožbe ne predlagata nobenega pisnega dokaza ali komentarja, ki bi podpiral njuno trditev, da „je namen [zadevne] davčne ureditve izogibanje dvojnega obdavčevanja na Kitajskem.“
- 122 To trditev je torej v skladu s členom 44(1)(c) Poslovnika treba razglasiti za nedopustno.
- 123 Poleg tega je treba opozoriti, da člen 26 kitajskega zakona o davku na dobiček pravnih oseb (v nadaljevanju: ZDDPO) spada pod poglavje 4 navedenega zakona, ki se nanaša na preferenčno davčno obravnavo. Čeprav je zadevna davčna ureditev, kot trdita tožeči stranki, dejansko namenjena „izogibanju dvojnega obdavčevanja“, pa je vseeno zanimivo ugotoviti, da člen 26 ZDDPO ne spada pod katero drugo poglavje navedenega zakona.
- 124 Tožeči stranki trdita, drugič, da Svet ni nikakor obrazložil, zakaj je sklenil, da se celotna ureditev iz poglavja 4 ZDDPO uporablja le za spodbujano industrijo. Dodajata, da člen 26 ZDDPO iz zadevne oprostitve v ničemer ne izključuje nobene industrije, in da člen 25 navedenega zakona v obravnavani zadevi ni upošteven.
- 125 Svet ob podpori Komisije trdi, da tožeči stranki v tožbi nikakor ne pojasnujeta, zakaj naj se člen 26 ZDDPO ne bi razlagal v povezavi s členom 25 ZDDPO, temveč zgolj napotujeta na pojasnila, predložena Komisiji med preiskavo.
- 126 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeči stranki v repliki menita, da sta instituciji napačno razlagali člena 25 in 26 ZDDPO. Menita da to, da ta člena spadata v okvir istega poglavja, in sicer poglavja 4, naslovljenega „Preferenčna davčna obravnava“, ne pomeni, da se omejitve, ki se uporabljajo za preferenčno ureditev davka na dobiček v skladu s členom 25 ZDDPO, uporabljajo tudi za oprostitve iz člena 26 navedenega zakona. Tožeči stranki sta na obravnavi navedli, da člen 25 ZDDPO ni krovni člen v zgoraj navedenemu poglavju 4, in da je treba zato člena 25 in 26 ZDDPO razlagati ločeno. V nasprotju s trditvami Sveta, tožeči stranki menita, da to ni nova trditev, temveč ponovitev obstoječe trditve.
- 127 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki zgolj napotujeta na pojasnila, predložena Komisiji med preiskavo, in ne predlagata nobenega dokaza v utemeljitev svojih trditev.

128 Tožeči stranki v repliki trdita tudi, da je v uvodni izjavi 133 izpodbijane uredbe navedena razlaga člena 26 ZDDPO, ki temelji izključno na domnevnem nesodelovanju kitajskih oblasti (zadnji stavek uvodne izjave 133).

129 Glede na navedeno je treba preučiti, kako sta instituciji Unije povezali člena 25 in 26 ZDDPO, da bi se ugotovilo, ali sta napačno razlagali člen 26 ZDDPO zaradi domnevnega nesodelovanja kitajskih oblasti.

130 Člen 25 ZDDPO določa, da se „[p]referenčni davek na dobiček [...] dodeli pomembnim industrijam in projektom, katerih razvoj podpira in spodbuja država“.

131 Člen 26 ZDDPO določa:

„Davka so oproščeni naslednji dohodki:

[...]

2. dividende, bonusi in drugi dohodki od kapitalskih naložb upravičenih družb rezidentk.“

132 Iz točke 111 dokumenta o dokončnem razkritju, ki je potrjena v uvodni izjavi 133 izpodbijane uredbe, je razvidno, da je Komisija analizo povezave med členoma 25 in 26 ZDDPO opredelila tako:

„Poleg tega, ker so vse navedene davčne sheme iz poglavja 4 zakona LRK o davku na dohodek podjetij namenjene izključno pomembnim industrijam in projektom, ki jih, kot je navedeno v členu 25, podpira ali spodbuja država, je ta shema specifična tudi zato, ker je omejena samo na določena podjetja in industrije, uvrščene med spodbujane, kot je npr. industrija premazanega papirja. Dejansko, v skladu z mnenjem Komisije, državni svet v svojem sklepu št. 40 (člen 14) in v glavnem katalogu industrijskega prestrukturiranja določa načela in razvrstitve za obravnavanje družbe kot spodbujane. Poleg tega v tem primeru ni objektivnih meril za omejitev upravičenosti in prepričljivih dokazov za sklep, da je upravičenost samodejna v skladu s členom 4(2)(b) osnovne uredbe. Čeprav je bilo med obiskom pri proizvajalcih izvoznikih zbranih nekaj upravnih pravil, zaradi pomanjkanja sodelovanja organov kitajske vlade ni mogoče oceniti obstoja takih objektivnih meril.“

133 Iz točke 109 dokumenta o dokončnem razkritju, potrjene v uvodni izjavi 131 izpodbijane uredbe, izhaja, da kitajska vlada ni predložila informacij o objektivnih merilih o izpolnjevanju pogojev:

„Komisija je od kitajske vlade zahtevala, da zagotovi informacije o merilih za upravičenost do pridobitve te subvencije in uporabi subvencije, da bi lahko ugotovila, v kolikšni meri je dostop do subvencije omejen na določena podjetja in ali je subvencija specifična v skladu s členom 4 osnovne uredbe. Kitajska vlada teh informacij ni zagotovila. Komisija je morala zato ob upoštevanju člena 4(5) osnovne uredbe, ki navaja, da je treba vsako določitev specifičnosti ‚jasno utemeljiti‘ na podlagi trdnih dokazov, svoje ugotovitve utemeljiti na podlagi razpoložljivih dejstev v skladu s členom 28 osnovne uredbe.“

134 Pripombe kitajske vlade z dne 3. marca 2011 na dokument o dokončnem razkritju so bile povzete v uvodni izjavi 339 izpodbijane uredbe:

„Navedeno je bilo tudi, da je shema povsem nepomembna za družbe in industrije, uvrščene med spodbujane, vendar praviloma velja za vsa rezidenčna podjetja. Kitajska vlada je tudi navedla, da člen 2(2) Sporazuma SIU določa, da se določanje splošno veljavnih davčnih stopenj ne šteje za specifično subvencijo. Zato je navedla, da so merila za upravičenost do te sheme objektivna in natančno opredeljena, da je upravičenost samodejna in zato te sheme ni mogoče šteti za specifično v skladu z določbami člena 2(1)(b) Sporazuma SIU in člena 4(2)(b) osnovne uredbe.“

135 Ob odsotnosti trdnih dokazov v utemeljitev navedb tožečih strank iz pripomb z dne 3. marca 2011, sta instituciji Unije v uvodni izjavi 340 izpodbijane uredbe vprašanje glede specifičnosti subvencijske sheme rešili tako:

„Te trditve je bilo treba zavrnilo. S tem v zvezi je treba spomniti, da zakonske določbe za to shemo sodijo v poglavje 4 ‚Preferenčna davčna obravnava‘ Zakona o davku na dohodek podjetij, ki predvideva posebne davčne spodbude za pomembne industrije in projekte, ki jih podpira in spodbuja država. Kot je razloženo zgoraj, so pod temi pogoji ugodnosti iz tega programa specifične v skladu s členom 4(2)(a) osnovne uredbe. Preiskava ni odkrila nobenih objektivnih meril za omejitev upravičenosti in prepričljivih dokazov za sklep, da je upravičenost samodejna. Glede trditve v zvezi z določbami člena 2(2) Sporazuma SIU je treba opozoriti, da se ta shema ne nanaša na določanje splošno veljavne davčne stopnje, ampak na obstoj oprostitve davka na določeno vrsto dohodka, ki izvira iz določene vrste podjetij.“

136 Opozoriti je treba, da je bila naloga tožečih strank, da predložita dokaze o nasprotnem. Iz njunih pripomb k dokumentu o dokončnem razkritju pa je razvidno, da tožeči stranki nista predložili dokazov, ki lahko ovrgli verjetnost presoje dejstev, navedene v izpodbijani uredbi.

137 Tožeči stranki sta v točki 2.3 svojih pripomb k dokumentu o dokončnem razkritju navedli:

„Ni [...] nobenih ‚konkretnih in neovrgljivih dokazov‘ o povezanosti zadevne davčne ureditve s členom 25, v skladu s katerim naj bi neobdavčitev dividend, ki jih izplačujejo rezidenčna podjetja, veljala le za spodbujane programe. Nasprotno, iz besedila zgoraj navedenih določb zakona o davku na dobiček pravnih oseb je razvidno, da se zadevna davčna ureditev uporablja splošno in enotno po vsej Kitajski na podlagi objektivnih meril, in sicer vira dividend. Zato je ugotovitev Komisije o specifičnosti tega davčnega sistema napačna.“

138 Glede na vse navedeno je razvidno, da tožeči stranki še vedno nista predložili dovolj dokazov za ovrženje verjetnosti v izpodbijani uredbi ugotovljenih dejstev glede povezanosti členov 25 in 26 ZDDPO. Zato je treba ta očitek zavrnilo, saj instituciji Unije pri uporabi člena 4 osnovne uredbe nista storili nobene napake pri presoji.

139 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tretji tožbeni razlog v celoti zavrnilo.

Četrty tožbeni razlog: kršitev člena 7(3) osnovne uredbe

140 Tožeči stranki trdita, da sta instituciji Unije v zvezi z razlago člena 7(3) osnovne uredbe v bistvu storili očitno napako pri presoji, ko sta ugotovili, da je bila običajna amortizacijska doba v zadevni industriji 15 let, saj nista uporabili amortizacijske dobe, navedene v računovodskih izkazih tožečih strank, in nista imeli nobenega razloga za iskanje drugih virov za določitev amortizacijske dobe s sklicevanjem na amortizacijske dobe, ki veljajo v industriji Unije.

141 V zvezi s tem tožeči stranki opozarjata, da Komisija v skladu s svojo ustaljeno prakso amortizacijsko dobo za zadevno industrijo računa na podlagi amortizacijske dobe, ki jo uporabljajo zadevni izvozniki, ne pa s sklicevanjem na prakso drugih zainteresiranih oseb.

142 Tako tožeči stranki trdita, da bi morala biti običajna amortizacijska doba za zadevno industrijo določena na [zaupno] let na podlagi aritmetičnega povprečja in na [zaupno] let na podlagi tehtanega povprečja. Tožeči stranki izpodbijata določitev povprečne vrednosti med amortizacijsko dobo na Kitajskem in amortizacijsko dobo, ki velja pri proizvajalcih Unije oziroma v industriji Unije.

- 143 Poleg tega tožeči stranki menita, da je Svet v odgovoru na tožbo podal drugačno razlago od tiste, ki jo je Komisija navedla v preiskavi, in da je bilo zato težko ugotoviti, kaj je bilo upoštevano pri izračunu amortizacijske dobe.
- 144 Svet trdi, da je Komisija izračunala amortizacijsko dobo za papirno industrijo na podlagi aritmetičnega povprečja amortizacijskih dob, ki so jih sporočili sodelujoči proizvajalci in proizvajalci Unije, rezultat pa je povprečna amortizacijska doba 15 let (glej uvodno izjavo 344 izpodbijane uredbe).
- 145 Svet navaja, da tožeči stranki le ponavljata trditve, ki, sta jih navedli med preiskavo, da nista navedli amortizacijske dobe [zaupno] let, temveč dobo v razponu od [zaupno] do [zaupno] let, in da nista dokazali, da sta instituciji Unije v preteklosti imeli ustaljeno prakso, ki pa poleg tega ne ustvarja pravne obveznosti ocenjevanja vseh prihodnjih zadev na enak način.
- 146 Opozoriti je treba, da tožeči stranki izpodbijata tako osnovo za izračun amortizacijske dobe kot rezultat izračuna.
- 147 Prvič, v zvezi z osnovo za izračun amortizacijske dobe je treba spomniti, da člen 7(3) osnovne uredbe določa:
- „Kadar se subvencija lahko poveže s pridobitvijo ali prihodnjo pridobitvijo osnovnih sredstev, se znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, izračuna z razširitvijo subvencije na obdobje, ki izraža običajno amortizacijo takih sredstev v zadevni industriji.“
- 148 Iz te določbe izhaja, da se amortizacijska doba sredstev določi v zadevni industriji, in sicer v industriji premazanega finega papirja, ki pa je ne predstavljata izključno tožeči stranki.
- 149 Kot je razvidno iz uvodne izjave 344 izpodbijane uredbe:
- „Amortizacijska doba, ki jo je sporočila APP, je določena za računovodske in finančne namene. Drugi sodelujoči proizvajalci izvozniki in industrija Unije so sporočili drugačne amortizacijske dobe. Zato je Komisija v skladu s svojo običajno prakso in členom 7(3) osnovne uredbe za namene tega izračuna uporabila kot življenjsko dobo strojev dobo 15 let, ki se za zadevno industrijo šteje za ‚običajno‘ amortizacijsko dobo.“
- 150 V zvezi s tem okoliščine, da sta instituciji upoštevali industrijo Unije in sodelujoče proizvajalce izvoznike, ni mogoče opredeliti kot očitno napako institucij Unije pri presoji.
- 151 Ugotoviti je treba, da če bi morali instituciji Unije izračunati običajno amortizacijsko dobo izključno na podlagi računovodskih ali finančnih informacij tožečih strank, bi bila ta doba daljša, kot je v resnici, in da bi bila posledica tega znižanje zneska subvencije.
- 152 Glede prakse odločanja Komisije, na katero se v utemeljitev svojih trditev sklicujeta tožeči stranki, je treba opozoriti, da ta ni pravni okvir za določitev običajne amortizacijske dobe, saj ima Komisija na področju ukrepov trgovinske zaščite široko polje proste presoje, pri izvajanju katere pa ni omejena s svojimi prejšnjimi presojami.
- 153 Vendar je treba poudariti, da mora Komisija spoštovati splošna pravna načela, med katere spada načelo enakega obravnavanja, ki določa, da primerljivih položajev ne sme obravnavati različno ali različnih položajev enako, razen če ni tako obravnavanje objektivno utemeljeno (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 28. junija 1990 v zadevi Hoche, C-174/89, Recueil, str. I-2681, točka 25 in navedena sodna praksa).

- 154 Iz preučitve primerov, ki sta jih navedli tožeči stranki, je razvidno, da bi lahko Komisija običajno amortizacijsko dobo izračunala na različne načine. V zadevi, v kateri je bila sprejeta Uredba Sveta (ES) št. 1599/1999 z dne 12. julija 1999 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na žico iz nerjavnega jekla premera 1 mm ali več s poreklom iz Indije ter o ustavitvi postopka v zvezi z uvozom žice iz nerjavnega jekla premera 1 m ali več s poreklom iz Republike Koreje (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 32, str. 31), je Komisija običajno amortizacijsko dobo izračunala na podlagi vseh indijskih proizvajalcev izvoznikov, ki so sodelovali (uvodna izjava 25). V zadevi, v kateri je bila sprejeta Odločba Komisije št. 842/2002/ESPJ z dne 21. maja 2002 o spremembi Odločbe št. 284/2000/ESPJ o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz nekaterih ploščato valjanih izdelkov iz železa ali nelegiranega jekla, širine 600 mm ali več, neplatiranih, neprevlečenih in neprekritih, v kolobarjih, enostavno vroče valjanih, s poreklom med drugim iz Indije ter o sprejetju zaveze (UL L 134, str. 18), je Komisija običajno amortizacijsko dobo izračunala na podlagi industrije zadevnega izdelka (uvodna izjava 23). Nazadnje, v zadevi, v kateri je bila sprejeta Uredba Sveta (ES) št. 713/2005 z dne 10. maja 2005 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz določenih antibiotikov širokega spektra s poreklom iz Indije (UL L 121, str. 1), je bila običajna amortizacijska doba izračunana na podlagi sektorja antibiotikov (uvodna izjava 105).
- 155 Komisija je v Odločbi Komisije 90/266/EGS z dne 13. junija 1990 o sprejetju zaveze tajske vlade v povezavi s protisubvencijskim postopkom v zvezi z uvozom krogličnih ležajev s poreklom s Tajske, katerih največji zunanji premer ne presega 30 mm (UL L 152, str. 59), ki jo Svet navaja kot primer, zavrnila amortizacijsko dobo, ki so jo navedli tajski proizvajalci, in se je raje oprla na amortizacijsko dobo, ki so jo sporočili proizvajalci Unije (uvodna izjava 43).
- 156 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je praksa Komisije v resnici izračunati običajno amortizacijsko dobo blaga v skladu z več izkazi, ne le na podlagi informacij tožečih strank. V teh okoliščinah instituciji Unije z upoštevanjem industrije Unije nista storili očitne napake pri presoji.
- 157 Drugič, v zvezi z rezultatom izračuna amortizacijske dobe zadevnih sredstev je iz uvodne izjave 344 izpodbijane uredbe razvidno, da je bila običajna amortizacijska določena na 15 let.
- 158 Treba pa je ugotoviti, da tožeči stranki ne predlagata nobenih pojasnil v utemeljitev svoje trditve, da je Komisija pri izračunu običajne amortizacijske dobe zadevnih sredstev storila očitno napako pri presoji.
- 159 Tožeči stranki zgolj trdita, da sta instituciji Unije z določitvijo običajne amortizacijske dobe na 15 let storili očitno napako pri presoji.
- 160 Vsekakor je treba najprej ugotoviti, da ta trditev temelji na napačni predpostavki, saj je Komisija pri izračunu amortizacijske dobe zadevnih sredstev, in sicer strojev in opreme, upoštevala tako druge sodelujoče proizvajalce izvoznike kot industrijo Unije.
- 161 Dalje je treba opozoriti, da ima Komisija prosto presojno glede določitve načina izračuna, ki se je uporabil za določitev običajne amortizacijske dobe na 15 let, in sicer je v obravnavani zadevi to aritmetično povprečje.
- 162 Pojasniti je treba, da se aritmetično povprečje izračuna na podlagi števila enot, pomnoženega z amortizacijsko dobo, nato pa se ta rezultat deli s skupnim številom enot.
- 163 Kot navaja Svet, sta tožeči stranki glede njune opreme in strojev sporočili amortizacijsko dobo [zaupno] oziroma [zaupno] let (GHS) ter [zaupno] (GE).
- 164 Za primerjavo, nek drugi v preiskavi sodelujoči proizvajalec izvoznik je poročal o amortizacijski dobi 10 oziroma 20 let.

- 165 Svet prav tako pravilno ugotavlja, da je industrija Unije poročala o amortizacijski dobi za stroje od 10 do 20 let.
- 166 Tako iz navedenega izhaja, da Komisija z določitvijo običajne amortizacijske dobe na 15 let, torej na dobo, ki je nad aritmetičnim povprečjem, ni storila očitne napake pri presoji.
- 167 Nazadnje, trditev tožečih strank, da bi bilo treba običajno amortizacijsko dobo na podlagi aritmetičnega povprečja določiti na [zaupno] let, na podlagi tehtanega povprečja pa na [zaupno] let, je napačna.
- 168 Amortizacijska doba namreč ne more biti [zaupno] oziroma [zaupno] let, saj sta, prvič, instituciji Unije upoštevali industrijo Unije, ki je na podlagi informacij, predloženih med preiskavo, poročala o običajni amortizacijski dobi od 10 do 20 let, in drugič, ker je vsota amortizacijskih dob strojev in opreme, ki sta jih navedli tožeči stranki, manjša od dobe, ki jo zatrjujeta, ne glede na to, ali je ta doba izračunana na podlagi aritmetičnega povprečja ali na podlagi tehtanega povprečja.
- 169 Zato instituciji z ugotovitvijo, da mora biti običajna amortizacijska doba določena na 15 let, nista storili očitne napake pri presoji.
- 170 Zato je treba četrti tožbeni razlog v celoti zavrnil.

Peti tožbeni razlog: kršitev člena 6(b) osnovne uredbe

- 171 Tožeči stranki trdita, da sta instituciji Unije kršila člen 6(b) osnovne uredbe in storili očitno napako pri presoji, ko sta ugotovili, da sta tožeči stranki prejemale ugodnost preferenčnih posojil, saj naj bi instituciji morali primerjati obrestne mere, ki so jih uporabljale banke v državni lasti, s tistimi, ki bi jih tožeči stranki dobili na trgu. V zvezi s tem tožeči stranki menita, da instituciji Unije nista preučili, ali je šlo za kakršno koli državno poroštvo ali podporo ob pogojih, ki so ugodnejši od tržnih pogojev.
- 172 Tožeči stranki trdita, da sta instituciji Unije zanju samovoljno uporabili oceno BB, pri čemer sta se sklicevali na indeks bonitetne agencije Bloomberg, in ne ocene A1, ki jima jo je dodelila agencija Moody's. V zvezi s tem tožeči stranki menita, da jima odlična kreditna sposobnost omogoča financiranje pri kitajskih bankah po ugodnih obrestnih merah.
- 173 Svet trdi, da je večina glavnih kitajskih bank v lasti države in da ne morejo svobodno določati obrestnih mer, ki jih uporabljajo. Zato ne izvajajo systemske ocene tveganja in obrestne mere, ki bi jih lahko izvozniki dobili na kitajskem trgu, ne morejo biti ustrezno merilo za določitev zneska subvencij, dodeljenih proizvajalcem izvoznikom s temi preferenčnimi posojili.
- 174 Svet opozarja, da sta instituciji Unije ocenili, da je smiselno izdelati ustrezno referenčno obrestno mero z uporabo prilagojenih kitajskih obrestnih mer, vendar te metode nista mogli uporabiti, ker jima niso bile posredovane informacije v zvezi s politiko dajanja posojil kitajskih bank in načini podeljevanja posojil proizvajalcem izvoznikom.
- 175 Svet opozarja, da sta instituciji Unije uporabili indeks agencije Bloomberg, pri čemer sta upoštevali obrestno mero, ki bi jo tožeči stranki lahko dosegli brez preferenčne obravnave, medtem ko je agencija Moody's svojo oceno podala ob upoštevanju podpore vladnih politik.
- 176 Najprej je treba opozoriti, da člen 6(b) osnovne uredbe določa:

„Glede izračuna ugodnosti za prejemnika se uporabljajo naslednja pravila:

[...]

(b) posojilo vlade se ne šteje, da prinaša ugodnosti, razen če obstaja razlika med zneskom, ki ga podjetje, ki prejme posojilo, plača za posojilo vlade, in zneskom, ki bi ga podjetje plačalo za primerljivo komercialno posojilo, ki bi ga podjetje lahko dejansko dobilo na trgu. V tem primeru je ugodnost razlika med navedenima zneskoma.“

177 Člen 28(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe določa:

„Če katera koli zainteresirana stranka zavrne dostop do potrebnih informacij ali jih kako drugače ne zagotovi v rokih iz te uredbe ali če znatno ovira preiskavo, se lahko na podlagi razpoložljivih dejstev sprejmejočasne ali dokončne pozitivne ali negativne ugotovitve.“

178 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je kitajska vlada predložila omejene informacije o delniški strukturi in lastništvu bank na Kitajskem, čeprav so za kitajski finančni trg značilne vladne intervencije, saj je večina velikih bank v lasti države (glej uvodno izjavo 84 izpodbijane uredbe).

179 Kitajska vlada se je namreč omejila zgolj na napotitev na letna poročila kitajskih bank, ki pa za preiskavo Komisije niso dovolj podrobna.

180 V zvezi s tem je treba opozoriti, da kitajska vlada po zahtevi Komisije ni posredovala nobene informacije o strukturi vladnega nadzora v kitajskih bankah (strateških bankah ali drugih bankah) in upoštevanju vladnih politik ali interesov glede industrije za izdelavo papirja (glej uvodno izjavo 85, prvi in tretji odstavek, izpodbijane uredbe).

181 Ugotoviti je treba tudi, da kitajska vlada po prejemu zahteve Komisije ni predložila nobene natančnejše opredelitve ali obrazložitve v zvezi s posojili komercialnih bank, pa naj gre za preferenčna posojila ali druga specifična posojila (glej uvodno izjavo 87, drugi odstavek, izpodbijane uredbe).

182 Navesti je treba, da kitajska vlada ni predložila nobenih podatkov o kitajskem bančnem sistemu (glej uvodno izjavo 88 izpodbijane uredbe).

183 Poleg tega je treba navesti, da kitajska vlada in sodelujoči proizvajalci izvozniki niso predložili podatkov o posojilnih politikah kitajskih bank niti o načinih dodeljevanja posojil proizvajalcem izvoznikom (glej uvodno izjavo 99 izpodbijane uredbe).

184 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki navedenega ne izpodbijata.

185 Prav tako tožeči stranki ne izpodbijata tega, da kitajske banke ne morejo svobodno določiti obrestne mere in da ne izvajajo systemske ocene tveganja njihovega finančnega trga.

186 Tožeči stranki namreč trdita le, da sta instituciji storili očitno napako pri presoji, saj nista primerjali obrestnih mer, ki so jih ponujale banke v lasti države, z obrestnimi merami, ki bi jih tožeči stranki pridobili na trgu.

187 Vendar iz navedenega izhaja, da je Komisija med preiskavo svojo presojo oprla na razpoložljive podatke, in sicer na letna poročila kitajskih bank, študijo o kitajskem bančnem sektorju iz leta 2006, ki jo je izdelala Deutsche Bank, ter nekaterih podatkov, ki so jih posredovali kitajska vlada, kitajske banke in sodelujoči proizvajalci izvozniki.

188 Tako je treba ugotoviti, da instituciji Unije nista storili očitne napake pri presoji v zvezi z obstojem ugodnosti pri posojilih, ki so jih izdajale kitajske banke, saj navedene banke nadzoruje vlada, izvajajo pa vladna pooblastila (glej uvodno izjavo 85 izpodbijane uredbe), kitajska vlada pa s posebnimi pravili ureja način spreminjanja obrestnih mer (glej uvodno izjavo 85 izpodbijane uredbe).

189 Iz uvodne izjave 89 izpodbijane uredbe je razvidno:

„Komisija [je] sklenila, da trg financiranja na Kitajskem izkrivljajo posegi vlade in obrestne mere, ki jih zaračunavajo nevladne banke in druge finančne ustanove, bodo verjetno prilagojene vladnim obrestnim meram. Zato obrestnih mer, ki jih zaračunavajo nevladne banke in druge finančne ustanove, ni mogoče šteti za ustrezne referenčne obrestne mere pri ugotavljanju, ali vladna posojila prinašajo korist.“

190 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeči stranki ne predlagata nobenih dokazov niti obrazložitev, temveč zgolj zatrjujeta, da pri posojilih, ki so jih odobrile kitajske banke, ne gre za ugodnosti.

191 Ugotoviti je treba, da na podlagi razpoložljivih podatkov Komisija ni storila očitne napake pri presoji, ko je uporabila bonitetno oceno BB agencije Bloomberg, ki ustreza stopnji nevlaganja – špekulativno.

192 Iz uvodne izjave 324 izpodbijane uredbe je namreč razvidno, da „informacije v [poročilih o bonitetni oceni, ki jih je predložila skupina APP,] dejansko potrjujejo ugotovitve Komisije, da je bilo sedanje finančno stanje izvoznika doseženo na izkrivljenem trgu in zato kreditne sposobnosti [A1 pri agenciji Moody's] kitajskih izvoznikov ni bilo mogoče upoštevati po nominalni vrednosti.“

193 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki v utemeljitev tega tožbenega razloga ne poskušata dokazati, da bi na neizkrivljenem trgu ohranili trenutno finančno stanje.

194 Zato je treba peti tožbeni razlog zavriniti.

Šesti tožbeni razlog: kršitev člena 14(2) osnovne uredbe

195 V okviru šestega tožbenega razloga tožeči stranki v bistvu trdita, da uvedba izravnalnih ukrepov ni bila potrebna, ker so se subvencije že izravnale z zavrnitvijo njune vloge za tržnogospodarsko obravnavo v okviru Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve. Zato naj bi bilo treba preiskavo v skladu s členom 14(2) osnovne uredbe končati.

196 V zvezi s tem tožeči stranki trdita, prvič, da bi, če proti njima ne bi bila uvedena nobena izravnalna dajatev, skupna stopnja dajatve ostala enaka, in sicer omejena na raven stopnje škode, in drugič, da mora v skladu s členom 15(1) osnovne uredbe, ki se nanaša na tako imenovano pravilo nižje dajatve, stopnja dajatve 20 %, uvedena na podlagi Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve, ostati enaka ne glede na to, ali se uvedejo izravnalne dajatve. Zato naj bi morala Komisija Svetu predlagati, naj protisubvencijski postopek konča.

197 Svet trdi, da člen 14(2) osnovne uredbe ne zavezuje institucij, da izberejo med protidampinškimi in protisubvencijskimi ukrepi, niti ne določa nobenih pravil glede ustreznih načinov kombiniranja teh dveh vrst ukrepov, če ti ukrepi ne presegajo skupne ugotovljene višine dampinga in subvencij ali stopnje škode v skladu s členom 15(1) osnovne uredbe.

198 V zvezi s tem Svet navaja, da tožeči stranki priznavata, da ni tveganja, da bi vzporedni protidampinška in protisubvencijska preiskava nanju nepravilno vplivali.

199 Prvič, v zvezi z domnevno nedopustnostjo tega tožbenega razloga, ki jo uveljavlja Svet, je treba opozoriti, da sta tožeči stranki tako v predmetu tožbe kot predlogu za razglasitev ničnosti navedli, da izpodbijata zgolj zakonitost dokončne protisubvencijske dajatve v delu, v katerem se ta nanaša nanju.

200 V teh okoliščinah je treba to ničnostno tožbo obravnavati, kot da se z njo predlaga zgolj razglasitev delne ničnosti izpodbijane uredbe, in sicer v delu, v katerem se s to uredbo uvajajo dokončne protisubvencijske dajatve za tožeči stranki.

- 201 Glede na navedeno je treba šesti tožbeni razlog obravnavati.
- 202 Iz uvodne izjave 6 izpodbijane uredbe izhaja:
- „Analizi škode, izvedeni v tej protisubvencijski in vzporedni protidampinški preiskavi, sta identični, saj so opredelitev industrije Unije, reprezentativni proizvajalci Unije in obdobje preiskave v obeh preiskavah enaki. Zaradi tega so bile pripombe glede vidikov škode, predložene v katerem koli od teh dveh postopkov, upoštevane v obeh postopkih.“
- 203 V zvezi s tem je treba navesti, da se preiskavi nanašata na isti proizvod, in sicer premazani fini papir s poreklom s Kitajske.
- 204 Svet je v okviru izpodbijane uredbe uvedel protisubvencijske ukrepe (uvodna izjava 490 izpodbijane uredbe), pri katerih so bile upoštevane ugotovljene stopnje subvencioniranja in višina dajatve, potrebne za odpravo utrpljene škode (uvodna izjava 491 izpodbijane uredbe), da bi se pokrili proizvodni stroški industrije Unije in ustvaril dobiček pred obdavčitvijo, ki bi ga industrija Unije lahko razumno ustvarila v normalnih konkurenčnih pogojih (uvodna izjava 492 izpodbijane uredbe).
- 205 Zato je Svet štel, da bi moral ciljni dobiček pritožnikov odražati potrebe po vnaprejšnjih naložbah in tveganja, ki so prisotna v tej kapitalsko intenzivni industriji, da se lahko stopnja dobička, ki znaša 8 % prihodka od prodaje, obravnava kot ustrezna minimalna stopnja, ki bi jo lahko proizvajalci Unije po pričakovanju dosegli brez škodljivega subvencioniranja (uvodna izjava 494 izpodbijane uredbe), ter da je bila na tej podlagi izračunana neškodljiva cena za proizvajalce Unije za podobni izdelek. Ta je bila dobljena tako, da se je 8-odstotna stopnja dobička prištela stroškom proizvodnje (uvodna izjava 495 izpodbijane uredbe).
- 206 Tako je Svet štel, da je treba na uvoz zadevnega izdelka uvesti dokončno izravnalno dajatev na ravni stopnje subvencije in škode, ki je nižja, v skladu s pravilom nižje dajatve. V obravnavani zadevi je bilo treba to izravnalno dajatev torej določiti na ugotovljeno stopnjo subvencije, in sicer 12 %, v skladu s členom 15(1) osnovne uredbe (uvodna izjava 498 izpodbijane uredbe).
- 207 Svet je prav tako ocenil, da se glede na druge subvencijske sheme ob upoštevanju pravila nižje dajatve v obravnavani zadevi in zneska subvencioniranja, ki je bil ugotovljen v vzporedni preiskavi, ni zdelo nujno nadalje proučevati, ali in do kakšne meje se iste subvencije kompenzirajo dvakrat, kadar se protidampinške in izravnalne dajatve uvedejo hkrati na isti uvoženi izdelek (uvodna izjava 500 izpodbijane uredbe).
- 208 Svet je v Uredbi o uvedbi dokončne protidampinške dajatve ugotovil, da so se upoštevali zlasti stroški naložb in da je bilo ugotovljeno, da ciljni dobiček, ki je bil določen na zadnjenavedeni podlagi, izraža potrebne velike vnaprejšnje naložbe ter tveganje, ki je povezano s to kapitalsko intenzivno industrijo v odsotnosti dampinškega in/ali subvencioniranega uvoza. Zato se je ciljni dobiček v višini 8 % štel za raven, ki bi jo industrija lahko dosegla v odsotnosti dampinškega uvoza (uvodna izjava 158 Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve).
- 209 Svet je sklenil, da je treba uvesti dokončno protidampinško dajatev na uvoz na ravni najnižjih ugotovljenih stopenj v skladu s pravilom nižje dajatve, pri čemer je bilo treba v navedeni zadevi stopnjo dajatve določiti na ugotovljeno stopnjo škode (uvodna izjava 160 Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve).
- 210 Svet je opozoril, da se je v skladu s členom 9(2) Uredbe Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 343, str. 5, popravek v UL 2010, L 7, str. 22, v nadaljevanju: osnovna protidampinška uredba) zdelo nujno določiti, ali zneski subvencij in stopnje dampa izhajajo iz istih razmer in v kakšnem obsegu (uvodna izjava 161 Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve).

- 211 Svet je menil, da je stopnja odprave škode nižja od dokončne stopnje dampinga, vendar višja od dokončne stopnje subvencije. Zato je sklenil uvesti dokončno izravnalno dajatev v višini ugotovljenih dokončnih stopenj subvencije in nato uvesti dokončno protidampinško dajatev do višine ustrezne stopnje odprave škode (uvodna izjava 164 Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve).
- 212 Svet je v odgovor na vprašanje na obravnavi glede razloga, iz katerega sta se instituciji Unije odločili najprej osredotočiti na subvencije in nato na damping, pojasnil, da bi bile lahko subvencije dejavnik dampinga, damping pa ne more povzročiti subvencije.
- 213 Svet je v skladu s členom 14(1) osnovne protidampinške uredbe ocenil, da se dajatev ne bo uvedla do mere, potrebne za upoštevanje pravila nižje dajatve (uvodna izjava 165 Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve).
- 214 Člen 1(2) Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve določa, da znaša stopnja te dajatve 20 %.
- 215 Člen 1(3) Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve določa, da se protidampinška dajatev ne bo pobrala v višini 12 % pri tožečih strankah, če se ustrezni znesek pobere v skladu z izpodbijano uredbo.
- 216 Člen 1(4) Uredbe o uvedbi dokončne protidampinške dajatve določa, da je stopnja uvedene protidampinške dajatve 8 %.
- 217 Prvič, iz navedenega je razvidno, da, kot je pravilno izpostavil Svet ob podpori Komisije, člen 14(2) osnovne uredbe ne zavezuje institucij, da izberejo med protidampinškimi ukrepi in protisubvencijskimi ukrepi, niti ne določa nobenih pravil glede ustreznih načinov kombiniranja teh dveh vrst ukrepov. Vendar v skladu s členom 15(1) osnovne uredbe ali členom 9(4) osnovne protidampinške uredbe ukrepi ne smejo presegati ugotovljene višine dampinga in subvencij ali stopnje škode. Poleg tega ni naloga Komisije, da Svetu predlaga končanje preiskave zato, ker je uvedba izravnalnih dajatev brezpredmetna, saj se stopnja škode ni spremenila.
- 218 Drugič, ker je bila za tožeči stranki skupna stopnja subvencije določena na 12 % pri skupni stopnja dampinga 43,5 %, in ker sta bili dokončna izravnalna dajatev (12 %) in protidampinška dajatev (8 %) navzgor omejeni na ravni skupne stopnje škode, torej 20 %, je treba ugotoviti, da uvedeni ukrepi ne presegajo višine subvencij, dampinga ali škode ugotovljene po preiskavah.
- 219 Tretjič, ker razlika med stopnjo dampinga in stopnjo subvencij (31,5 %) presega znesek protidampinških dajatev (8 %), se vprašanje prekrivanja izravnalne in protidampinške dajatve v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki, ne postavlja.
- 220 Zato je treba šesti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Sedmi tožbeni razlog: kršitev člena 8(1) osnovne uredbe

- 221 Sedmi tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov.
- 222 Prvi del se nanaša na kršitev člena 3(2) osnovne protidampinške uredbe in člena 8(1) osnovne uredbe, saj naj bi Komisija iz ocene škode neutemeljeno izvzela enega od petih proizvajalcev Unije, ki so sodelovali v preiskavi.
- 223 Drugi del se nanaša na kršitev člena 3(2) osnovne protidampinške uredbe in člena 8(1) osnovne uredbe, saj naj bi se Komisija pri oceni tako imenovanih „mikroekonomskih kazalnikov“ sklicevala na podatke, ki so jih posredovali štirje reprezentativni proizvajalci, in ne podatke, ki se nanašajo na industrijo Unije kot celoto.

- 224 Najprej je treba spomniti, da v skladu s členom 8(1) osnovne uredbe „[o]predelitev škode temelji na trdnih dokazih in vključuje objektivno preiskavo [, prvič,] obsega subvencioniranega uvoza in učinka subvencioniranega uvoza na cene na trgu Skupnosti za podobne izdelke[,] in [drugič,] posledičnega vpliva teh uvozov na industrijo Skupnosti“.
- 225 Spomniti je treba, da imajo v skladu z ustaljeno sodno prakso institucije Unije na področju skupne trgovinske politike in predvsem ukrepov trgovinske zaščite široko polje proste presoje zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morajo preučevati (glej v tem smislu sodbe Sodišča z dne 4. oktobra 1983 v zadevi Fediol proti Komisiji, 191/82, Recueil, str. 2913, točka 26, z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale, C-351/04, ZOdl., str. I-7723, točka 40, in z dne 3. septembra 2009 v zadevi Moser Baer India proti Svetu, C-535/06 P, ZOdl., str. I-7051, točka 85, ter sodbo Splošnega sodišča z dne 18. septembra 2012 v zadevi Since Hardware (Guangzhou) proti Svetu, T-156/11, točka 134).
- 226 V skladu z ustaljeno sodno prakso določitev škode zajema presojo zapletenih gospodarskih vprašanj. Pri tem imajo institucije široko polje proste presoje (sodba Sodišča z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu, C-69/89, Recueil, str. I-2069, točka 86; sodbi Splošnega sodišča z dne 28. septembra 1995 v zadevi Ferchimex proti Svetu, T-164/94, Recueil, str. II-2681, točka 131, in z dne 14. marca 2007 v zadevi Aluminium Silicon Mill Products proti Svetu, T-107/04, ZOdl., str. II-669, točka 43, ter zgoraj v točki 225 navedena sodba Since Hardware (Guangzhou) proti Svetu, točka 135).
- 227 Sodišče Unije mora torej omejiti nadzor na preverjanje upoštevanja postopkovnih pravil, resničnosti dejstev, na katerih temelji izpodbijana presoja, in neobstoja očitnih napak pri presoji teh dejstev ter zlorabe pooblastil (zgoraj v točki 226 navedena sodba Splošnega sodišča Ferchimex proti Svetu, točka 67; sodba z dne 28. oktobra 1999 v zadevi EFMA proti Svetu, T-210/95, Recueil, str. II-3291, točka 57; zgoraj v točki 226 navedena sodba Aluminium Silicon Mill Products proti Svetu, točka 43, in zgoraj v točki 225 navedena sodba Since Hardware (Guangzhou) proti Svetu, točka 136).
- 228 Poleg tega je naloga tožečih strank, da predložijo dokaze, na podlagi katerih lahko Splošno sodišče ugotovi, da je Svet storil očitno napako pri presoji ocene škode (glej v tem smislu sodbi Splošnega sodišča z dne 28. oktobra 2004 Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, T-35/01, ZOdl., str. II-3663, točka 119, in z dne 4. oktobra 2006 v zadevi Moser Baer India proti Svetu, T-300/03, ZOdl., str. II-3911, točka 140 in navedena sodna praksa; zgoraj v točki 225 navedena sodba Since Hardware (Guangzhou) proti Svetu, točka 137).

Prvi del tožbenega razloga: domnevno neutemeljeno izvzetje finskega proizvajalca iz opredelitve škode

- 229 Prvič, tožeči stranki trdita, da je Komisija, čeprav ni uporabila vzorčenja, omejila analizo številnih kazalnikov škode, opredeljenih kot mikroekonomskih, tako da so bili preverjeni in kot reprezentativni predstavniki industrije Unije šteti le štirje pritožniki. V zvezi s tem naj Komisija ne bi upravičila izključitve finskega proizvajalca.
- 230 Tožeči stranki trdita, da Komisija s tem, da pri oceni škode ni upoštevala enega od proizvajalcev Unije s pozitivnimi trendi, in da je kot reprezentativne štela le štiri proizvajalce pritožnike, ni „objektivno preučila“ predloženih dejstev v smislu, kot ga je opisal pritožbeni organ STO.
- 231 Svet trdi, da Komisija ni opustila sodelovanja zadevnega finskega proizvajalca, saj ta v zvezi z analizo mikroekonomskih kazalnikov škode ni predložil ustreznih podatkov, v zvezi z analizo makroekonomskih kazalnikov škode, pa so podatki o tem proizvajalcu vključeni v podatke, ki jih je predložilo združenje Cepifine.

- 232 Svet trdi, da proizvodnja zadevnega finskega proizvajalca predstavlja največ 1,4 % proizvodnje industrije Unije in da so podatki finskega proizvajalca sicer kazali nekatere pozitivne trende, vendar ti ne morejo izpodbiti analize škode v zvezi z vsemi proizvajalci Unije.
- 233 Svet navaja, da se vzorčenje lahko uporabi, le če je število sodelujočih družb tako veliko, da jih ni mogoče vseh preiskati posamično. Vsekakor pa so bila sodelujoča podjetja reprezentativna za industrijo Unije.
- 234 Glede na navedeno je treba ugotoviti, ali Komisija s tem, da je izključila finskega proizvajalca industrije Unije, ki je izkazoval pozitivne podatke, dejansko ni, kot to trdita tožeči stranki, preučila ocene škode na podlagi objektivnih dokazov.
- 235 V zvezi s tem sta tožeči stranki predložili dopis, poslan 18. marca 2010, v katerem Komisija zadevnega finskega proizvajalca pozvala k predložitvi pripomb in na katerega je ta odgovoril z dopisom z dne 30. aprila 2010, iz katerega je razvidno, da ni utrpel škode. V zvezi s tem sta tožeči stranki med preiskavo trdili, da Komisija ne bi smela brez utemeljenega razloga prezreti sodelovanja tega proizvajalca.
- 236 Opozoriti je treba, da sta Svet in Komisija v protisubvencijskih postopkih glede priskrbe potrebnih informacije v predpisanih rokih odvisna od pripravljenosti strank za sodelovanje (glej po analogiji, zgoraj v točki 227 navedeno sodbo Splošnega sodišča EFMA proti Svetu, točka 71).
- 237 Kot opozarjata tožeči stranki, je v uvodni izjavi 13 izpodbijane uredbe navedeno, da je Komisija „[i]zpolnjene vprašalnike in druga stališča [...] prejela od dveh skupin kitajskih proizvajalcev izvoznikov, združenja pritožnika ‚[Cepifine]‘, štirih proizvajalcev Unije pritožnikov in enega dodatnega proizvajalca Unije, 13 nepovezanih uvoznikov in trgovcev, 5 uporabnikov in enega združenja iz tiskarske industrije.“
- 238 Vendar je iz uvodne izjave 53 izpodbijane uredbe razvidno, da so se v rokih, določenih v obvestilu o začetku postopka, odzvali samo štirje proizvajalci Unije.
- 239 Iz uvodne izjave 389 izpodbijane uredbe izhaja, da je bila „[v] sedanji preiskavi [...] industrija Unije opredeljena na ravni proizvajalcev Unije, ki predstavljajo skupno proizvodnjo Unije, [...] ne glede na to, ali so [ti] podprli pritožbo in ali so sodelovali v preiskavi“.
- 240 Iz uvodne izjave 372 izpodbijane uredbe izhaja, da je „[v obdobju preiskave] podobni izdelek proizvajalo 14 znanih in nekaj drugih zelo malih proizvajalcev Unije“ in da je bilo „[o]cenjeno [...], da podatki združenja Cepifine pokrivajo 98 % proizvodnje proizvajalcev Unije“.
- 241 Glede na navedeno je bil položaj zadevnega finskega proizvajalca upoštevan glede makroekonomskih kazalnikov, saj so podatki, ki jih je predložilo združenje Cepifine, pokrivali 98 % proizvodnje proizvajalcev izvoznikov Unije.
- 242 Vendar je v zvezi z makroekonomskimi kazalniki, ki se lahko ocenjujejo le ob predložitvi podatkov posameznih podjetjih, treba opozoriti, da se zadevni finski proizvajalec ni odzval v rokih iz obvestila o začetku postopka.
- 243 Tako to, da se finski proizvajalec ni odzval, ne more pomeniti opustitve v okviru določene preučitve, ki temelji na objektivnih dokazih za oceno škode.
- 244 Zato je treba ta očitek zavrnil.
- 245 Drugič, tožeči stranki trdita, da instituciji nista izpolnili obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU in člena 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

- 246 Svet meni, da tožeči stranki nista predložili nobenega dokaza nezadostne obrazložitve izpodbijane uredbe.
- 247 Grede na presojo v okviru prvega očitka iz prvega dela je treba ugotoviti, da določbe člena 296 PDEU in člena 41 Listine o temeljnih pravicah niso bile kršene.
- 248 Zato je treba ta očitek zavrni.
- 249 Zato je treba prvi del tega tožbenega razloga zavrni.

Drugi del: način domnevne ocene mikroekonomskih kazalnikov škode na podlagi štirih reprezentativnih proizvajalcev Unije

- 250 Prvič, tožeči stranki trdita, da je Sveta industrijo Unije opredelil kot 14 članov združenja Cepifine, čeprav je bila v okviru preiskave analiza Komisije za nekatere kazalnike škode omejena na oceno položaja štirih reprezentativnih proizvajalcev.
- 251 Tožeči stranki trdita, da se nekateri kazalniki škode, in sicer mikroekonomski kazalniki, nanašajo na omejeno število proizvajalcev, to je na štiri pritožnike in zadevnega finskega proizvajalca, ki so edini odgovorili na vprašalnik.
- 252 Po mnenju tožečih strank je ta metodologija povzročila izkrivljeno podobo škode, saj ne odraža niti položaja ene podskupine proizvajalcev niti položaja 14 članov združenja Cepifine. Komisija naj namreč ne bi mogla glede določenih kazalnikov oceniti škode, ki jo je utrpela industrija Unije, glede drugih kazalnikov pa se omejiti na škodo, ki jo je utrpel zgolj reprezentativen del proizvajalcev.
- 253 Tožeči stranki menita, da merila, ki jih je Komisija uporabila za razvrstitev kazalnikov škode v makroekonomsko in mikroekonomsko kategorijo, niso logična. Poleg tega trdita, da izpodbijana uredba v zvezi s tem ni obrazložena niti pojasnjena.
- 254 Svet trdi, da je bila industrija Unije opredeljena kot celota proizvajalcev Unije, ki predstavljajo celotno proizvodnjo Unije, vključno s 14 člani združenja Cepifine.
- 255 Svet trdi, da člen 8(1) osnovne uredbe ne prepoveduje analize različnih kazalnikov škode glede na različne podskupine proizvajalcev Unije.
- 256 Svet meni, da analiza, tako glede mikroekonomskih kazalnikov škode kot glede makroekonomskih kazalnikov škode izpolnjuje merila iz člena 8(1) osnovne uredbe.
- 257 Svet še meni, da je razlikovanje med makroekonomskimi in mikroekonomskimi merili za škodo logično in da temelji na praktičnih razlogih, zlasti na razpoložljivosti podatkov.
- 258 Ugotoviti je treba, da v okviru tega tožbenega razloga tožeči stranki ne izpodbijata pomena gospodarskih dejavnikov in pokazateljev, ki sta jih instituciji upoštevali pri oceni škode, ki jo je utrpela industrija Unije, niti analize, ki jo je izvedla Komisija, kakor izhaja iz uvodnih izjav 389 in 390 izpodbijane uredbe.
- 259 Spomniti je treba, da tožeči stranki izpodbijata razvrstitev kazalnikov in metodologije, ki jih je uporabila Komisija.

260 Člen 8(4) osnovne uredbe določa:

„Preučitev vpliva subvencioniranega uvoza na zadevno industrijo Skupnosti vključuje oceno vseh ustreznih gospodarskih dejavnikov in kazalcev, ki vplivajo na položaj industrije, vključno z: dejstvom, da je industrija še vedno v postopku okrevanja zaradi učinkov prejšnjega subvencioniranja ali dampinga, velikostjo zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, dejanskim in potencialnim zmanjševanjem prodaje, dobičkov, proizvodnje, tržnega deleža, produktivnosti, donosnosti naložb in izkoriščenosti zmogljivosti, dejavniki, ki vplivajo na cene Skupnosti; dejanskimi in potencialnimi negativnimi učinki na denarni tok, zaloge, zaposlenost, plače, rast, sposobnost povečanja kapitala ali naložb ter v kmetijstvu povečano obremenitvijo vladnih podpornih programov. Ta seznam ni izčrpen niti nima eden ali več navedenih dejavnikov nujno odločilnega pomena.“

261 V zvezi z makroekonomskimi dejavniki iz uvodne izjave 389 izpodbijane uredbe izhaja, da „je [stalna] praksa Komisije, da oceni makroekonomske dejavnike za dokaz o škodi, povzročeni na ravni industrije Unije [,] industrija Unije [pa je bila] opredeljena [tako, da zajema] proizvajalce[...] Unije, ki predstavljajo skupno proizvodnjo [...], ne glede na to, ali so [...] sodelovali v preiskavi.“

262 V zvezi s tem je iz uvodne izjave 385 izpodbijane uredbe razvidno, da so bili „[m]akroekonomski elementi (proizvodnja, zmogljivost, izkoriščenost zmogljivosti, obseg prodaje, tržni delež, rast in višina subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi) [...] ocenjeni na ravni celotne industrije Unije na podlagi informacij, ki jih je zagotovilo združenje [Cepifine].“

263 V zvezi z mikroekonomskimi dejavniki je iz uvodne izjave 390 izpodbijane uredbe razvidno, da „so [ti] analizirani na ravni reprezentativnih proizvajalcev Unije, ne glede na to, ali ti podpirajo pritožbo ali ne.“

264 Glede tega je iz uvodne izjave 386 izpodbijane uredbe razvidno, da je bila „[a]naliza mikroekonomskih elementov [...] izvedena na ravni proizvajalcev Unije (povprečne cene na enoto, zaposlenost, plače, produktivnost, zaloge, dobičkonosnost, denarni tok, naložbe, donosnost naložb, zmožnost zbiranja kapitala) na podlagi njihovih informacij, ki so bile ustrezno preverjene.“

265 Spomniti je treba, da sta Svet in Komisija v protisubvencijskih zadevah glede priskrbe potrebnih informacije v predpisanih rokih odvisna od pripravljenosti strank za sodelovanje (glej točko 236 zgoraj).

266 Iz navedenega izhaja, da je Komisija v skladu s členom 8(4) osnovne uredbe analizirala različna merila v zvezi z industrijo Unije glede makroekonomskih kazalnikov in v zvezi s posameznimi podjetji glede mikroekonomskih kazalnikov.

267 Makroekonomski kazalniki so bili ocenjeni na podlagi informacij, ki jih je posredovalo združenje Cepifine, ki združuje 98 % proizvodnje proizvajalcev Unije.

268 Poleg tega so bili mikroekonomski kazalniki, ki temeljijo na razpoložljivosti informacij, ki so jih posredovala posamezna podjetja, ocenjeni na podlagi posredovanja podatkov štirih reprezentativnih proizvajalcev pritožnikov, ne pa tudi zadevnega finskega proizvajalca, ki se ni odzval v določenih rokih.

269 Instituciji Unije nimata v okviru proste presoje nobene obveznosti, ki bi izhajala iz osnovne uredbe in bi jima nalagala razvrstitev makroekonomskih in mikroekonomskih meril ali prepovedi sestavljanja podskupin proizvajalcev, če Komisija opravi objektivno oceno, ki temelji na prav tako objektivnih dokazih, kakršna je bila izvedena v obravnavani zadevi.

270 Zato je treba ugotoviti, da tožeči stranki v utemeljitev tega očitka ne predlagata nobenih dokazov, da razvrstitev kazalnikov škode in metodologija Komisije nista omogočali konkretne ocene na podlagi objektivnih dokazov.

- 271 Zato je treba ta očitek zavrnuti.
- 272 Drugič, tožeči stranki trdita, da bi morala Komisija uporabiti vzorčenje.
- 273 Iz uvodne izjave 28 osnovne uredbe izhaja, da je „[n]ujno [...] treba predvideti vzorčenje, kadar je število strank ali transakcij veliko, da se omogoči izvedba preiskav v določenih rokih.“
- 274 Vendar, kot to opozarja Svet, Komisija v obravnavani zadevi ni bila dolžna uporabiti metode vzorčenja (glej točko 233 zgoraj).
- 275 Na podlagi proste presoje institucij Unije, kot jo priznava sodna praksa, Komisija ni storila očitne napake pri presoji, saj so le štirje reprezentativni proizvajalci prispevali k preiskavi.
- 276 Zato je treba ta očitek zavrnuti.
- 277 Tretjič, ugotoviti je treba, da tožeči stranki zgolj zatrjujeta, da izpodbijana uredba ni obrazložena, ne da bi predlagali kakršen koli dokaz, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti domnevno kršitev člena 296 PDEU.
- 278 Tako je treba ta očitek zavrnuti.
- 279 Zato je treba drugi del zavrnuti.
- 280 Zato je treba sedmi tožbeni razlog v celoti zavrnuti.

Osmi tožbeni razlog: kršitev členov 2(d) in 15 osnovne uredbe

- 281 Prvič, tožeči stranki Splošno sodišče opozarjata, da „sta bili šele zelo pozno v postopku seznanjeni z metodologijo, ki jo je Komisija uporabila za izračun 8-odstotne stopnje ciljnega dobička“.
- 282 Če naj gre pri tej navedbi za trditev, tožeči stranki nista dokazali, da je ta domnevno pozna seznanitev škodila učinkovitemu izražanju njunih stališč in njuni pravici do obrambe.
- 283 Zato, in kolikor se tožeči stranki v bistvu sklicujeta na kršitev pravice do obrambe, je treba ta očitek zavrnuti.
- 284 Drugič, tožeči stranki trdita, da je Komisija z uporabo ciljnega dobička v višini 8 % kršila člen 2(d) in člen 15 osnovne uredbe.
- 285 Opozoriti je treba, da člen 2(d) osnovne uredbe določa, da „škoda“ pomeni, razen če ni drugače določeno, znatno škodo za industrijo Skupnosti, grožnjo znatne škode za industrijo Skupnosti ali znatno zaostajanje pri ustanavljanju take industrije“.
- 286 Člen 15(1) osnovne uredbe določa da „[z]nesek izravnalne dajatve ne sme preseči ugotovljenega zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, vendar mora biti nižji od celotnega zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, če nižja dajatev zadošča, da se odpravi škoda, ki se povzroča industriji [Unije]“.
- 287 Iz besedila navedenih členov izhaja, da mora biti stopnja dobička, ki jo mora uporabiti Svet pri izračunu cilje cene za odpravo zadevne škode, omejena na stopnjo dobička, ki bi jo lahko razumno pričakovala industrija Unije pod normalnimi konkurenčnimi pogoji, če ne bi bilo subvencioniranega

uvoza (uvodna izjava 494 izpodbijane uredbe). Če bi bila industriji Unije priznana stopnja dobička, ki je ne bi mogla doseči, če ne bi bilo nobenih subvencij, to ne bi bilo v skladu s členoma 2(d) in 15(1) osnovne uredbe (glej po analogiji zgoraj v točki 227 navedeno sodbo EFMA proti Svetu, točka 60).

- 288 Tožeči stranki trdita, da je bil ciljni dobiček izračunan na podlagi tistega, kar je bilo videti kot ustrezen donos (investiranega) kapitala za papirno industrijo Unije, namesto da bi bil izračunan na podlagi dejansko dosegljive stopnje, če ne bi bilo subvencioniranega uvoza, ta pa bi morala biti omejena na stopnjo dobička, ki bi jo lahko industrija Unije razumno pričakovala v normalnih konkurenčnih pogojih.
- 289 Ne gre za to, ali bi 8-odstotna ciljna stopnja dobička zadostovala za pokritje naložb in s tem povezanih tveganj, temveč za to, ali bi bilo mogoče doseči tako stopnjo dobička, če ne bi bilo subvencioniranega uvoza. To trditev je treba razlagati tako, da se nanaša na očitno napako pri presoji pri izračunu stopnje dobička.
- 290 Svet trdi, da sta ustrezna donosnost kapitala posamezne industrije in dobiček, ki ga je mogoče doseči v normalnih neizkrivljenih tržnih pogojih, povezana v tem, da bodo kapitalsko intenzivni industrijski sektorji, ki zahtevajo visoke začetne naložbe, vlagali, le če lahko pričakujejo ustrezen donos.
- 291 Kot je razvidno iz ustaljene sodne prakse v ima Svet pri presoji zapletenega ekonomskega položaja široko polje proste presoje pri določanju ustrezne stopnje dobička. Sodišče Unije mora torej omejiti nadzor na preverjanje upoštevanja postopkovnih pravil, resničnosti dejstev, na katerih temelji izpodbijana presoja, in neobstoja očitnih napak pri presoji teh dejstev ter zlorabe pooblastil (zgoraj navedeni sodbi, v točki 227 EFMA proti Svetu, točka 57, in v točki 226 Ferchimex proti Svetu, točka 67).
- 292 Glede na navedeno je treba preučiti, ali je Svet pri izračunu stopnje dobička storil očitno napako pri presoji.
- 293 Spomniti je treba, da je naloga tožečih strank, da predložijo dokaze, na podlagi katerih lahko Splošno sodišče ugotovi, da je Svet storil očitno napako pri presoji v smislu sodne prakse (glej v tem smislu sodbe Splošnega sodišča navedene zgoraj v točki 228 Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 119, in Moser Baer India proti Svetu, točka 140 in navedena sodna praksa; ter v točki 225 Since Hardware (Guangzhou) proti Svetu, točka 137).
- 294 Iz uvodne izjave 494 izpodbijane uredbe je razvidno:
- „Ciljni dobiček, kot je bil naveden v pritožbi in v zahtevku pritožnika, je bil preučen na podlagi odgovorov na vprašalnik in preveritvenih obiskov pri reprezentativnih proizvajalcih Unije. Štelo se je, da bi moral ciljni dobiček upoštevati potrebe po vnaprejšnjih naložbah in tveganja, ki so prisotna v tej kapitalsko intenzivni industriji brez dampinškega ali subvencioniranega uvoza. Upoštevani so bili tudi stroški naložb v stroje. Šteje se, da se lahko stopnja dobička, ki znaša 8 % prihodka od prodaje, obravnava kot ustrezna minimalna stopnja, ki bi jo lahko proizvajalci Unije po pričakovanju dosegli brez škodljivega subvencioniranja.“
- 295 Opozoriti je treba, da tožeči stranki izpodbijata zgolj to, da je Komisija pri izračunu stopnje dobička vključila vidike, ki se nanašajo na obseg naložb in s tem povezanih tveganj.
- 296 Opozoriti je treba, da institucije niso dolžne, kadar izvajajo prosto presojo, ki jim jo omogoča osnovna uredba, podrobno in predhodno pojasniti meril, ki jih nameravajo uporabiti v določeni situaciji, tudi v primerih, ko določajo nove načelne možnosti (zgoraj v točki 71 navedena sodba Thai Bicycle proti Svetu, točka 68; glej v tem smislu in po analogiji sodbi Sodišča z dne 5. oktobra 1988 v zadevi Brother Industries proti Svetu, 250/85, Recueil, str. 5683, točki 28 in 29, in zgoraj v točki 226 navedeno Nakajima proti Svetu, točka 118).

- 297 V obravnavani zadevi je treba opozoriti, da je Komisija upoštevala več meril, kot so odgovori na vprašalnik, stroški naložb, s tem povezana tveganja, to, da je industrija kapitalsko intenzivna, in izključitev izvozne prodaje družbe, ki je del sodelujočega proizvajalca izvoznika.
- 298 Kot navaja Svet, tožeče stranke „ne trdijo, da je kateri koli od teh dejavnikov napačen ali nezanesljiv“.
- 299 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki ne izpodbijata trditve Sveta, da „obstaja povezava med ustrezno donosnostjo kapitala posamezne panoge in dobičkom, ki ga je mogoče doseči v normalnih neizkrivljenih tržnih pogojih“.
- 300 Vendar trdita, da namen uvedbe protisubvencijskih dajatev ni obnoviti cene na neizkrivljeno, normalno raven, temveč jih postaviti na raven, ki bi bila možna brez subvencioniranega uvoza.
- 301 Za ugotovitev, da je imela Komisija namen uvesti izravnalne dajatve, da bi ponovno vzpostavila ceno na neizkrivljeno, normalno raven, ni nobenih dokazov.
- 302 Tožeči stranki v točki 356 protisubvencijske pritožbe poudarjata, da je združenje Cepifine zatrdilo, da bi evropski proizvajalci v združenju brez subvencioniranega uvoza lahko pričakovali 5-odstotni dobiček.
- 303 Vendar tudi iz tega očitka ne izhaja, da je Komisija uvedla izravnalne dajatve z namenom obnovitve cene na neizkrivljeno, normalno raven.
- 304 Instituciji Unije sta v okviru proste presoje menili, da bi bil brez subvencioniranega uvoza dosežen dobiček v višini 8 %.
- 305 Zato je treba ugotoviti, da je Komisija jasno ugotovila, da ciljni dobiček v višini 8 % šteje za raven, ki bi jo industrija lahko dosegla brez subvencioniranega uvoza (glej točko 294 zgoraj).
- 306 Vsekakor je treba ugotoviti, da se tožeči stranki zgolj sklicujeta na dokaze v spisu iz upravnega postopka v tej zadevi in ne predlagata nobenih dokazov za ugotovitev očitne napake pri presoji, ki naj bi jo instituciji Unije storili z uvedbo izravnalnih dajatev z edinim ciljem obnovitve cene na neizkrivljeno, normalno raven
- 307 Zato je treba ta očitek zavrnil.
- 308 Tretjič, tožeči stranki v utemeljitev svojih trditev navajata, da je bila leta 2005, torej pred obdobjem preiskave, povprečna stopnja dobička pritožnikov 2 %, medtem ko je bila leta 2009, torej v obdobju preiskave, stopnja za izračun ciljnega dobička 2,88 %.
- 309 Svet trdi, da se instituciji Unije nista mogli opreti na dobiček industrije Unije v obravnavanem obdobju, saj je v zadevnem sektorju prišlo do izrednih izgub zaradi strukturnih težav. Iz spisa izhaja, da tožeči stranki teh preudarkov nista izpodbijali.
- 310 V uvodni izjavi 416 izpodbijane uredbe je navedeno:

„Štirje reprezentativni proizvajalci Unije so imeli v obdobju 2006–2008 izgubo, finančno stanje pa je postalo pozitivno šele leta 2009, ko so se svetovne cene papirne kaše, glavne surovine, znatno znižale zaradi upada gospodarske rasti. Znižanje cen papirne kaše (20 %) je pomenilo nenormalno velik padec in je neposredno prispevalo k izboljšanju finančnega stanja v [obdobju preiskave]. Opozoriti je treba, da so se od [obdobja preiskave] cene kaše vrstile na raven pred [navedenim obdobjem].“

311 V uvodni izjavi 457 izpodbijane uredbe je navedeno:

„Vendar je preiskava pokazala, da je industrija Unije v obravnavanem obdobju, zlasti leta 2008, utrpela izgube kljub prestrukturiranju proizvajalcev, ker industrija Unije [...] še vedno ni mogla dvigniti cen na raven nad stroški. Ta položaj je bil v glavnem posledica pritiska na cene, ki se je izvajal z subvencioniranim uvozom, ki je nelojalno zniževal cene industrije Unije.“

312 Iz uvodne izjave 444 izpodbijane uredbe je razvidno, da „je bilo sklenjeno, da je nenadno povečanje nizkocenovnega subvencioniranega uvoza [s Kitajske] znatno negativno vplivalo na gospodarski položaj industrije Unije“.

313 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da znesek povprečne stopnje dobička pritožnikov v letu 2005, kot se nanj sklicujeta tožeči stranki, ne zadostuje za ugotovitev, da je Svet pri določanju stopnje dobička v odsotnosti zadevnega uvoza pred obdobjem preiskave storil očitno napako pri presoji (glej v tem smislu zgoraj v točki 227 navedeno sodbo EFMA proti Svetu, točka 89).

314 Zato je treba ta očitek zavrni.

315 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba osmi tožbeni razlog zavrni.

Deveti tožbeni razlog: kršitev členov 9(1) in 10(6) osnovne uredbe

316 Najprej je treba poudariti, da tožeči stranki ne izpodbijata tega, da premazani fini papir, ki se uporablja za tiskarske stroje za formatni tisk, ni zamenljiv z zvitki za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih.

317 Opozoriti je treba tudi, da tožeči stranki ne izpodbijata, da zvitki za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih niso zamenljivi z zvitki, ki se uporabljajo za tiskarske stroje za formatni tisk.

318 Tožeči stranki prav tako ne izpodbijata tega, da se zvitki za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih lahko uporabljajo v tiskarskih strojih za formatni tisk, ki so opremljeni s tehnologijo rezalne zvezde.

319 Tožeči stranki izpodbijata opredelitev zadevnega izdelka, saj naj bi instituciji izključili zvitke za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih in ugotovili, da niso medsebojno zamenljivi z zvitki za rezalnike.

320 Svet meni, da je treba zvitke za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih izključiti iz opredelitve zadevnega izdelka, saj imata različni vrsti papirja različne fizikalne lastnosti.

321 Svet trdi, da različni vrsti papirja nista medsebojno zamenljivi in da sta instituciji Unije zadevni izdelek opredelili kot papir, ki se uporablja v strojih za formatni tisk, ne glede na to, ali gre za lističe papirja ali za zvitke, ki se lahko uporabljajo v strojih z rezalno zvezdo.

322 Zato je za opredelitev medsebojne zamenljivost izdelkov treba preučiti, ali se lahko zvitki za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih uporabljajo za tiskarske stroje za formatni tisk, ki so opremljeni s tehnologijo rezalne zvezde, in ali se zvitki, primerni za uporabo v tiskarskih strojih za formatni tisk, lahko uporabljajo v rotacijskih strojih.

323 Iz uvodne izjave 19 izpodbijane uredbe je razvidno, da sta tožeči stranki trdili, da „imajo zvitki za rotacijsko tiskanje in zvitki, vključeni v sedanjo preiskavo (zvitki in listi za rezalnike), enake osnovne tehnične in fizikalne lastnosti ter se ne razlikujejo eden od drugega.“

324 V zvezi s tem tožeči stranki navajata, da sta k tožbi priložili „trdne dokaze, da je mogoče v tiskarskih strojih za formatni tisk, ki so opremljeni s tehnologijo rezalne zvezde, uporabljati obe vrsti zvitkov“.

325 V uvodni izjavi 17 izpodbijane uredbe je navedeno:

„[Premazani fini papir] je visokokakovostni papir in karton, ki se navadno uporablja za tiskanje gradiva za branje, kot so revije, katalogi, letna poročila, zborniki. Zadevni izdelek vključuje liste in zvitke, primerne za uporabo v tiskarskih strojih za formatni tisk („rezalna zvezda“). Zvitki, primerni za uporabo v tiskalnih strojih za formatni tisk („zvitki za rezalnike“), so oblikovani tako, da se pred tiskanjem razrežejo ter se tako štejejo za zamenljive in neposredno konkurenčne listom.“

326 V uvodni izjavi 18 izpodbijane uredbe je navedeno, da se zvitki, primerni za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih, ki so izključeni iz opredelitve zadevnega izdelka, „navadno dajejo neposredno v tiskalne stroje in niso prej razrezani“.

327 Vendar je treba ugotoviti, da tožeči stranki zgolj trdita, da sta instituciji Unije pri opredelitvi zadevnega izdelka storili očitno napako pri presoji, ne da bi predložili kakršen koli dokaz v utemeljitev svojih trditev.

328 Tožeči stranki namreč ne predlagata nobenega dokaza, da bi se lahko premazani fini papir v zvitkih lahko uporabljal na strojih za rotacijski tisk, bodisi glede fizičnih in tehničnih značilnosti, kot so odpornost na trganje, bodisi glede zamenljivosti z gospodarskega vidika.

329 V skladu z ustaljeno sodno prakso je namen opredelitve zadevnega izdelka v okviru protisubvencijske preiskave olajšati pripravo seznama izdelkov, za katere bodo v konkretnem primeru uvedene izravnalne dajatve. Za to lahko institucije Unije upoštevajo več dejavnikov, kot so zlasti fizične, tehnične in kemične lastnosti izdelkov, njihova uporaba, njihova medsebojna zamenljivost, kako jih dojemajo potrošniki, prodajne poti, postopek proizvodnje, stroški proizvodnje in kakovost (glej po analogiji sodbe Splošnega sodišča z dne 13. septembra 2010 v zadevi Whirlpool Europe proti Svetu, T-314/06, ZOdl., str. II-5005, točka 138, z dne 17. decembra 2010 v zadevi EWRIA in drugi proti Komisiji, T-369/08, ZOdl., str. II-6283, točka 82, in z dne 10. oktobra 2012 v zadevi Gem-Year in Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) proti Svetu, T-172/09, neobjavljena v ZOdl., točka 59).

330 V uvodni izjavi 20 izpodbijane uredbe je navedeno:

„[P]reiskava [je] potrdila, da v resnici obstajajo razlike v tehničnih in fizikalnih lastnostih, kot sta vlažnost in trdota, med papirjem, ki se uporablja pri rotacijskem tiskanju, in tistim, ki se uporablja za formatno tiskanje. Preiskava je nadalje potrdila, da so tehnične lastnosti iz uvodne izjave (18) lastne zvitkom, primernim za uporabo v rotacijskih tiskalnih strojih. Zaradi teh razlik se papir, ki se uporablja v rotacijskem tiskanju, in tisti, ki se uporablja pri formatnem tiskanju, ne moreta uporabljati v isti vrsti tiskarskega stroja, zato nista zamenljiva. Omeniti je treba, da so se vse strani strinjale, da se obe vrsti papirja razlikujeta po površinski trdnosti in natezni trdnosti.“

331 Iz uvodne izjave 35 izpodbijane uredbe pa je razvidno, da „uvodni izjavi (18) in (20) določata dodatna merila, ki jim zadevni proizvajalec izvoznik ni ugovarjal.“

332 Opozoriti je treba, da določitev podobnega izdelka ni bila sporna.

333 Zato določbe osnovne uredbe, ki se nanašajo na opredelitev zadevnega izdelka, niso bile kršene, tako da je treba ta očitke zavrnil.

334 V zvezi z opredelitvijo industrije Unije in procesnim upravičenjem v protisubvencijskem postopku tožeči stranki navajata, da je bila za namen opredelitve industrije Unije, ki proizvaja podobne izdelke, in za ocenjevanje škode, ki jo je utrpela ta industrija, uporabljena napačna opredelitev zadevnega izdelka.

335 V uvodni izjavi 374 izpodbijane uredbe je navedeno:

„Kot je navedeno v uvodni izjavi (19), je ena zainteresirana stran trdila, da bi bilo treba [premazani fini papir], ki je primeren za rotacijsko tiskanje, vključiti v obseg sedanje preiskave. Na tej podlagi je stran trdila, da pritožnik, industrija Unije, nima dovolj trdne podpore v sedanjem postopku. Na podlagi sklepnih ugotovitev, opisanih v uvodnih izjavah (22) in (25), tj. da sta [premazani fini papir], primeren za rotacijsko tiskanje, in [tisti], primeren za formatno tiskanje, dva različna izdelka, pa je treba to trditev zavrniti.“

336 Kot navaja Svet, je treba ta razlog preučiti, le če je bila opredelitev zadevnega izdelka napačna.

337 Vendar iz navedenega izhaja, da instituciji Unije pri opredelitvi zadevnega izdelka nista storili očitne napake pri presoji.

338 Zato za ta očitek predpostavka ni izpolnjena.

339 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeči stranki zgolj trdita, da sta instituciji Unije kršili člene 9(1), 10 in 6(4) osnovne uredbe, ne da bi v utemeljitev svoje trditve predložili kakršen koli dokaz.

340 Zato je treba ta očitek zavrniti.

341 V zvezi s kršitvijo člena 296 PDEU tožeči stranki trdita, da instituciji Unije nista izpolnili obveznosti obrazložitve izpodbijane uredbe, saj je molk teh institucij glede zamenljivosti dveh zadevnih izdelkov, če se uporabljata na strojih, opremljenih s rezalno zvezdo, tožečima strankama preprečil, da bi pred Splošnim sodiščem učinkovito argumentirali svojo trditev, da postanejo s sistemom rezalne zvezde zvitki, primerni za uporabo na strojih za rotacijski tisk, in zvitki za rezalnike medsebojno zamenljivi, in izpodbijali pomemben sklep, ki je močno vplival na procesno upravičenje in opredelitev škode ter na izid preiskave.

342 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, prilagojena naravi obravnavanega akta in mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko stranke seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa, pristojno sodišče pa opravi nadzor (glej sodbo Sodišča z dne 29. septembra 2011 v zadevi Elf Aquitaine proti Komisiji, C-521/09 P, ZOdl., str. I-8947, točka 147 in navedena sodna praksa).

343 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je obveznost obrazložitve postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki je del vsebinske zakonitosti spornega akta (glej zgoraj v točki 342 navedeno sodbo Elf Aquitaine proti Komisiji, točka 146 in navedena sodna praksa).

344 Tako je v zvezi s posamičnimi odločbami iz ustaljene sodne prakse razvidno, da je namen obveznosti obrazložitve posamične odločbe – poleg omogočanja sodnega nadzora – da zagotavlja zadevnim osebam zadosten podatek o tem, ali odločba morda vsebuje napako, ki omogoča njeno izpodbijanje (glej zgoraj v točki 342 navedeno sodbo Elf Aquitaine proti Komisiji, točka 148 in navedena sodna praksa).

345 Ugotoviti je treba, da očitek, ki se nanaša na neobrazložitev oziroma na nezadostno obrazložitev izpodbijane uredbe zaradi molka institucij Unije glede zamenljivosti zadevnih izdelkov, ni utemeljen.

346 Instituciji Unije sta namreč preučili to, da sta premazani fini papir v lističih ali zvitkih za stroje za formatni tisk in zvitki, primerni za uporabo na strojih za rotacijski tisk različni skupini in nista medsebojno zamenljivi (uvodna izjava 20 izpodbijane uredbe), tako z vidika fizikalnih in tehničnih lastnosti, pri čemer uvodna izjava 20 izpodbijane uredbe potrjuje uvodno izjavo 18 izpodbijane uredbe, zlasti glede odpornosti proti trganju in trdote kot upoštevni meril značilnosti (točke 18, 35 in 40 izpodbijane uredbe), kot z gospodarskega vidika (uvodna izjava 22 izpodbijane uredbe).

347 Tako instituciji Unije nista kršili člena 296 PDEU, saj sta se tožeči stranki lahko jasno seznanili z dokazi, ki so se v izpodbijani uredbi upoštevali pri ugotovitvi, da zvitki za rezalnike za stroje za formatni tisk in zvitki, primerni za uporabo na strojih za rotacijski tisk, niso medsebojno zamenljivi.

348 Zato je treba ta očitek zavrni.

349 Zato iz vsega navedenega izhaja, da je treba deveti tožbeni razlog zavrni.

Deseti tožbeni razlog: kršitev člena 8(1) in (6) osnovne uredbe

350 Prvič, tožeči stranki trdita, da v skladu z načelom nepripisovanja izpodbijana uredba ni obrazložena, saj instituciji Unije nista ustrezno pojasnili in zadostno obrazložili tega, da neškodljiva cena ne presega tistega, kar je nujno za odpravo škode, povzročene s subvencioniranim in/ali dampinškim uvozom.

351 Treba pa je opozoriti, da sta instituciji Unije jasno obrazložili rezultat preskusa nepripisljivosti, saj sta ocenili učinek drugih dejavnikov na škodo, kot so razvoj potrošnje na trgu Unije (uvodne izjave od 445 do 448 izpodbijane uredbe), cene surovin (uvodne izjave od 449 do 451 izpodbijane uredbe), uspešnost izvoza industrije Unije (uvodni izjavi 452 in 453 izpodbijane uredbe), uvoz iz drugih tretjih držav (uvodne izjave od 454 do 456 izpodbijane uredbe) in strukturno presežno zmogljivost (uvodni izjavi 457 in 458 izpodbijane uredbe).

352 Tako je treba ugotoviti, da sta instituciji Unije jasno obrazložili to, da drugim dejavnikom ni mogoče pripisati škode, povzročene s subvencioniranim in/ali dampinškim uvozom, in da je bila zato določena neškodljiva cena, da se ne bi preseglo tistega, kar je potrebno za odpravo škode, ki jo ta uvoz povzročil.

353 Tožeči stranki tudi trdita, da se instituciji Unije nista prepričali, da škoda, pripisana dejavnikom, ki niso damping in subvencioniranje, ni upoštevana pri določanju ravni dajatve, uvedene na njun uvoz, čeprav bi morali ti instituciji dokazati, da sta izvedli analizo nepripisljivosti.

354 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki preprosto opozarjata, da je raven uvedenih dajatev 20-odstotna in da je bila neškodljiva cena, na podlagi katerih je bila izračunana ta stopnja, pridobljena z dodatkom 8-odstotnega dobička k proizvodnim stroškom.

355 Kot navaja Svet, tožeči stranki ne izpodbijata načeloma pristopa institucij Unije glede ciljnega dobička, ne izpodbijata pa niti tega, da je treba ta dobiček določiti na raven, ki bi jo industrija Unije lahko dosegla, če ne bi bilo subvencioniranega uvoza.

356 V zvezi s tem je treba opozoriti, da tožeči stranki ne izpodbijata zanesljivosti teh dejavnikov.

357 Tako je treba ugotoviti, da tožeči stranki ne izpodbijata stopnje uvedenih dajatev, saj opozarjata zgolj na izračun stopnje škode, kot je naveden v uvodni izjavi 499 izpodbijane uredbe.

358 Vsekakor je treba spomniti, da sta instituciji Unije v skladu s členom 8(6) osnovne uredbe preučili vpliv drugih znanih dejavnikov, ki bi lahko povzročili škodo industriji Unije, in ugotovili, da noben od teh dejavnikov ni tak, da bi prekinil vzročno zvezo med dampinškim uvozom iz Kitajske in škodo, ki jo je utrpela industrija Unije (uvodne izjave od 445 do 458 izpodbijane uredbe). Tako sta instituciji Unije izpolnili potrebne pogoje za sprejetje spornih ukrepov.

359 Zato je treba ta očitek zavrni.

360 Drugič, tožeči stranki trdita, da sta instituciji Unije preprosto zavrni vse med preiskavo predstavljene vzroke za škodo razen subvencioniranega uvoza.

- 361 V zvezi s tem tožeči stranki le primeroma trdita, da utrpjene škode ni mogoče v celoti pripisati uvozu iz Kitajske, saj se je ob izgubi 5-odstotnega tržnega deleža v obdobju preiskave uvoz s Kitajske povečal samo za 3 %, kar pomeni, da je nek drugi konkurent pridobil 2 % tržnega deleža, ki ga je industrija Unije izgubila. Tako tožeči stranki nista edini odgovorni za izgubo tržnega deleža in posledično škodo.
- 362 Ker gre za trditev tožečih strank je treba opozoriti, da morata Svet in Komisija v skladu s sodno prakso preučiti, ali škoda, ki jo nameravata uporabiti, dejansko izvira iz subvencioniranega uvoza, in da ne smeta upoštevati nobene škode, ki bi izhajala iz drugih dejavnikov (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 11. junija 1992 v zadevi Extramet Industrie proti Svetu, C-358/89, Recueil, str. I-3813, točka 16, in sodbo Splošnega sodišča z dne 25. oktobra 2011 v zadevi CHEMK in KF proti Svetu, T-190/08, ZOdl., str. II-7359, točka 188).
- 363 Poudariti je treba tudi, da je vprašanje, ali so razen subvencioniranega uvoza k škodi za industrijo Unije prispevali še drugi dejavniki, zajema presojo zapletenih gospodarskih zadev, v zvezi s katero imajo institucije Unije široko polje proste presoje, kar pomeni, da lahko sodišče Unije izvaja le omejen nadzor te presoje (glej po analogiji zgoraj v točki 363 navedeno sodbo CHEMK in KF proti Svetu, točka 189).
- 364 Poleg tega je naloga tožečih strank, da predložijo dokaze, na podlagi katerih lahko Splošno sodišče ugotovi, da je Svet storil očitno napako pri presoji ocene škode (glej zgoraj v točki 228 navedeni sodbi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, točka 119, in Moser Baer India proti Svetu, točka 140 in navedena sodna praksa, ter v točki 225 navedeno sodbo Since Hardware (Guangzhou) proti Svetu, točka 137).
- 365 Iz te sodne prakse je treba izpeljati, da se pri oceni škode upoštevajo vsi pogoji za opredelitev navedene škode, vključno z vzročno zvezo.
- 366 Vendar sta se tožeči stranki omejili zgolj na trditve, ki so poleg tega navedene primeroma.
- 367 Zato je treba ugotoviti, da tožeči stranki ne predlagata nobenega dokaza v utemeljitev svoje trditve, ki bi izkazoval, da sta instituciji Unije pri ugotavljanju vzročne zveze storili napako pri presoji.
- 368 Poleg tega je treba, kot poudarja Svet, ugotoviti, da tožeči stranki ne izpodbijata ugotovitev iz uvodnih izjav 454 in 455 izpodbijane uredbe, v skladu s katerimi uvoz iz drugih tretjih držav ni prispeval k znatni škodi, ki jo je utrpela industrija Unije.
- 369 Tretjič, v zvezi s poslabšanjem izvozne uspešnosti industrije Unije tožeči stranki izpodbijata navedbo institucij Unije, da to poslabšanje ni glavni razlog za škodo, ki so jo utrpeli proizvajalci, in da ne prekinja vzročne zveze.
- 370 Kot navaja Svet, je izvozni rezultat industrije Unije dejansko ublažil škodljive učinke subvencioniranega uvoza.
- 371 V uvodni izjavi 452 izpodbijane uredbe je med drugim navedeno:
- „Ker ima izvoz pomembno vlogo pri ohranjanju visoke izkoriščenosti zmogljivosti za pokrivanje visokih fiksnih stroškov naložb v stroje, se je štelo, da je imel izvoz kljub poslabšanju skupno pozitiven učinek. Skladno s tem se šteje, da so izvozne dejavnosti, čeprav so morda prispevale k splošnemu poslabšanju položaja industrije Unije, po drugi strani ublažile izgube na trgu Unije in zato niso takšne, da bi prekinile vzročno zvezo, ki je bila ugotovljena med subvencioniranim uvozom [s Kitajske] in škodo, ki jo je utrpela industrija Unije.“
- 372 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeči stranki ne predlagata nobenega dokaza, da sta instituciji Unije pri ugotavljanju vzročne zveze storili napako pri presoji.

373 Ob upoštevanju vseh navedenih preudarkov je treba deseti tožbeni razlog v celoti zavrni.

374 Iz tega sledi, da je treba tožbo v celoti zavrni.

Stroški

375 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker v obravnavanem primeru tožeči stranki nista uspeli, se jima poleg plačila lastnih stroškov naloži tudi plačilo stroškov, ki so jih priglasili Svet, združenje Cepifine in družbe Sappi Europe, Burgo Group ter Lecta skladno z njihovimi predlogi.

376 Komisija v skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**
2. **Družbi Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd in Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd poleg svojih stroškov nosita tudi stroške, ki so jih priglasili Svet Evropske unije, združenje Cepifine in družbe AISBL, Sappi Europe SA, Burgo Group SpA ter Lecta SA.**
3. **Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 11. septembra 2014.

Podpisi

Kazalo

Pravni okvirII – 2	2
Dejansko stanjeII – 10.....	9
PreiskavaII – 10	9
Izpodbijana uredbaII – 11.....	10
Postopek in predlogi strankII – 11	10
PravoII – 12	11
Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 15(1) osnovne uredbeII – 13	11
Drugi tožbeni razlog: kršitev členov 6(d), 28 in 4 osnovne uredbeII – 16	14
Prvi del, ki se nanaša na uporabo Tajvana kot ustrezne referenceII – 17	15
Drugi del, ki se nanaša na domnevni neobstoj dokazov o specifičnostiIII – 22	19
Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 4 osnovne uredbeII – 24	21
Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 7(3) osnovne uredbeII – 29.....	25
Peti tožbeni razlog: kršitev člena 6(b) osnovne uredbeII – 33	28
Šesti tožbeni razlog: kršitev člena 14(2) osnovne uredbeII – 35	31
Sedmi tožbeni razlog: kršitev člena 8(1) osnovne uredbeII – 38	34
Prvi del tožbenega razloga: domnevno neutemeljeno izvzetje finskega proizvajalca iz opredelitve škodeII – 40.....	35
Drugi del: način domnevne ocene mikroekonomskih kazalnikov škode na podlagi štirih reprezentativnih proizvajalcev UnijeII – 42.....	36
Osmi tožbeni razlog: kršitev členov 2(d) in 15 osnovne uredbeII – 44	39
Deveti tožbeni razlog: kršitev členov 9(1) in 10(6) osnovne uredbeII – 48	42
Deseti tožbeni razlog: kršitev člena 8(1) in (6) osnovne uredbeII – 52	45
StroškiII – 55	48